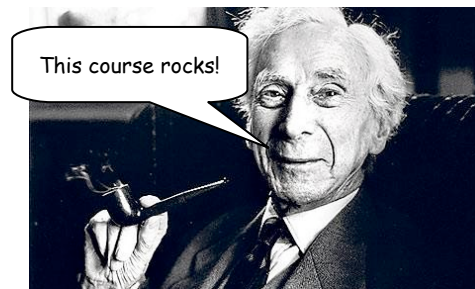

Textos Filosòfics en Llengua Anglesa Grup B – Curs 2012-2013

Material Docent
preparat pel professor Pablo Rychter

Nota important: Aquest material està pensat per ser usat per professor i estudiants en les classes d'aquesta assignatura. No és material d'estudi autònom per part de l'estudiant i l'autor recomana a altres professors/-es interessats/-ades a fer-ho servir en les seves classes que en facin una revisió personal i una adaptació a les seves necessitats docents particulars.

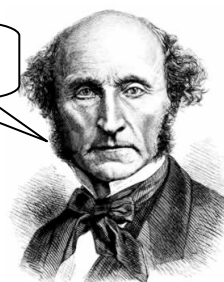
Continguts:

- Complement a la guia docent
- Activitats presencials (classes pràctiques)
- Guió de classe 1: El paper de l'argumentació en filosofia
- Guió de classe 2: L'escriptura de textos filosòfics
- Guió de classe 3: Locke
- Guió de classe 4: Berkeley
- Guió de classe 5: Hume
- Guió de classe 6: Mill
- Presentació Power Point: Locke, Berkeley i Hume sobre el coneixement i la realitat
- Presentació Power Point: J. S. Mill i l'utilitarisme

Complement a la guia docent

Textos Filosòfics en Llengua Anglesa B.
Curs acadèmic 2012-2013.
Prof. Pablo Rychter - pablo.rychter@uv.es

THIS is very
serious stuff...!

Aquest document complementa la informació sobre l'assignatura que trobareu en la guia docent. Aquesta informació pertany específicament el grup B del curs acadèmic 2012-13.

1. Materials.

– Dossier de textos de Locke, Berkeley, Hume i Mill, disponible en l'Aula Virtual. Aquest dossier conté els **fragments de lectura obligatòria (en anglès)**, que enumerem a continuació:

J. Locke: *An Essay Concerning Human Understanding*

- 1.1.8 (idees)
- 1.2.1 a 1.2.5 (contra l'innatisme)
- 1.4.18 (substància)
- 2.1.1 a 2.1.5; 2.2; 2.3.2 (teoria de les idees)
- 2.8.7 a 2.8.25 (qualitats primàries i secundàries)
- 2.32.15 (espectre invertit)
- 2.13.18 a 2.13.19 (substància)
- 2.23.1 a 2.23.2 (substància)
- 3.1.1 a 3.1.3 (llenguatge)
- 3.2.1 a 3.2.3 (llenguatge)
- 3.3.1 a 3.1.8 (llenguatge)
- 3.3.11 a 3.3.13 (llenguatge)

G. Berkeley: *Principles of Human Knowledge*

- 1 a 4 (idees)
- 6 a 8 (argument mestre)
- 9, 12 a 15 (qualitats primàries i secundàries)
- 18 a 20 (argument mestre)
- 23 (argument de l'arbre)
- 26 (causes de les idees)
- 34 a 36 (respostes a objeccions)
- 37, 38, 45, 48, 51, 58, 59, 73 (miscel·lània)

D. Hume: *A Treatise of Human Nature*

- 1.1.1 (idees, principi de la còpia)
- 1.4.6: només els quatre primers paràgrafs (el jo)

J. S. Mill: *Utilitarianism*

Selecció del capítol 2.

2. Avaluació

La nota final del curs estarà determinada segons indica la següent taula:

Treball durant el curs	50%	Teòriques	35%
		Pràctiques	15%
Examen	50%		

– “**Treball durant el curs**” s'entén de la següent manera:

Pel que fa a les classes teòriques: realització de tres **activitats no presencials**. Cada una d'aquestes activitats consisteix en un treball breu que haurà de ser lliurat mitjançant l'Aula Virtual dins del termini i segons les indicacions que a tal efecte donarà el professor. (Vegeu l'**apèndix 1** d'aquest document).

Pel que fa a les **classes pràctiques**: assistència a classe i correcta realització de les activitats que en cada classe proposarà el professor.

– L'**examen** consistirà en exercicis similars als que fareu durant el curs per a les classes teòriques i pràctiques. S'admetrà l'ús de diccionari.

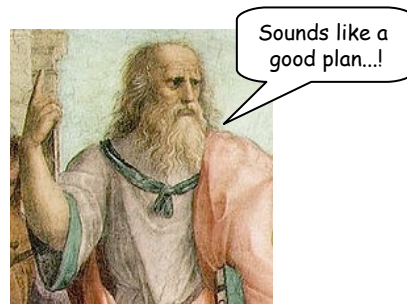
– L'avaluació de les activitats no presencials es farà mitjançant la **graella** que trobareu com a **apèndix 2** d'aquest document. Una vegada feta la correcció de cada activitat, el professor donarà a cada estudiant una còpia impresa de la graella d'avaluació degudament emplenada. L'entrega d'aquestes graelles es farà durant l'horari de classe. Qui no hagi pogut assistir a classe haurà de recollir la seva avaluació durant l'horari de tutories. **La recollida de la graella per part de l'estudiant és de caràcter obligatori.** La no recollida de la graella es considerarà equivalent a la no presentació del treball corresponent.

– Les activitats no presencials rebran una classificació mitjançant un sistema de qualificacions que s'explica en l'**apèndix 3** d'aquest document.

– **Nota important** per a la realització de les activitats no presencials: es considera **plagi** presentar com a propi un text que en part o en la seva totalitat ha estat escrit per una altra persona. El plagi és una falta greu, inadmissible a la Universitat. Si teniu dubtes sobre què es el plagi i com evitar-lo, vegeu el següent document: http://biblioteca.uv.es/castellano/servicios/formacion_usuario/Plagio-2010.pdf

3. Cronograma d'activitats (subjecte a canvi)

	Teòriques	Pràctiques
05/02	Presentació de l'assignatura	No hi ha classe pràctica
12/02	El paper de l'argumentació en filosofia	Activitat pràctica 1
19/02	L'escriptura de textos filosòfics	Activitat pràctica 2
26/02	Els empiristes britànics: Locke, Berkeley i Hume	Activitat pràctica 3
05/03	Els empiristes britànics: Locke, Berkeley i Hume	Activitat pràctica 4
12/03	Els empiristes britànics: Locke, Berkeley i Hume	Activitat pràctica 5
19/03	No hi ha classe - Falles	
26/03	No hi ha classe - (Professor al congrés de l'APA) Lliurament de l'activitat no presencial número 1	No hi ha classe - (Professor al congrés de l'APA)
02/04	No hi ha classe - Setmana Santa	
09/04	Els empiristes britànics: Locke, Berkeley i Hume	Activitat pràctica 6
16/04	Els empiristes britànics: Locke, Berkeley i Hume	Activitat pràctica 7
23/04	Els empiristes britànics: Locke, Berkeley i Hume Lliurament de l'activitat no presencial número 2	Activitat pràctica 8
30/04	J. S. Mill i l'utilitarisme	Activitat pràctica 9
07/05	J. S. Mill i l'utilitarisme	Activitat pràctica 10
14/05	J. S. Mill i l'utilitarisme	Activitat pràctica 11
21/05	J. S. Mill i l'utilitarisme Lliurament de l'activitat no presencial número 3	Activitat pràctica 12

Apèndix 1

Model d'activitat no presencial

Exercici: Reconstruïu i avalueu l'argument central de Berkeley en la secció 14 dels *Principles*, que es reproduïx més avall. Podeu fer referència a idees de l'autor que no siguin expressades en aquesta secció (o a idees d'altres autors), sempre que això sigui rellevant per a la reconstrucció o l'avaluació de l'argument pel qual us demanen.

Més indicacions:

- Extensió màxima: 650 paraules. Incloeu en el vostre treball el resultat del comptador de paraules del vostre processador de textos.
- Data límit de lliurament: dimarts __ abans de les __. El treball s'ha de lliurar mitjançant l'Aula Virtual, en la secció Tasques. La aplicació es tancarà a la hora assenyalada.
- No oblideu posar-hi el vostre nom.
- El treball pot ser escrit en anglès, castellà o valencià. Aquesta elecció no afectarà l'avaluació. Tanmateix, recomano fer-ho en castellà o valencià.
- Recordeu les recomanacions donades en les primeres sessions del curs, sobre l'escriptura de textos filosòfics de caràcter argumental.

—

I shall farther add, that, after the same manner as modern philosophers prove certain sensible qualities to have no existence in Matter, or without the mind, the same thing may be likewise proved of all other sensible qualities whatsoever. Thus, for instance, it is said that heat and cold are affections only of the mind, and not at all patterns of real beings, existing in the corporeal substances which excite them, for that the same body which appears cold to one hand seems warm to another. Now, why may we not as well argue that figure and extension are not patterns or resemblances of qualities existing in Matter, because to the same eye at different stations, or eyes of a different texture at the same station, they appear various, and cannot therefore be the images of anything settled and determinate without the mind? Again, it is proved that sweetness is not really in the sapid thing, because the thing remaining unaltered the sweetness is changed into bitter, as in case of a fever or otherwise vitiated palate. Is it not as reasonable to say that motion is not without the mind, since if the succession of ideas in the mind become swifter, the motion, it is acknowledged, shall appear slower without any alteration in any external object? (Berkeley, *Principles*, 14).

Apèndix 2

Graella d'avaluació d'activitats no presencials

	no				sí
General					
El treball respecta les pautes formals demanades (extensió, etc.)					
El treball ha estat entregat en temps i forma					
El treball està centrat en la pregunta guia					
El treball té les dues parts destinades a fer les dues coses que demana la pregunta					
Les extensions de la part descriptiva i de la part d'avaluació són apropiades					
Qualitat general de la part descriptiva					
Qualitat general de la part d'avaluació					
Expressió					
L'estructura del treball es fa prou explícita al lector/a					
El llenguatge utilitzat és clar i apropiat					
El text té cohesió i coherència interna. Força connectors, sense paràgrafs despenjats					
Per a qui llegeix resulta clar en quins punts del treball es descriu el punt de vista d'un/a altre/-a autor/a, i en quins punts es fa un comentari d'aquell punt de vista o es presenta un punt de vista propi					
Els termes claus són definits					
Les idees són expressades amb força precisió i cura. Se seleccionen els termes apropiats i es diu exactament el que es pretén dir					
Correcció gramatical i ortogràfica					
La exposició d'idees es prou precisa i acurada					
Continguts					
En la part descriptiva hi ha una bona selecció de la informació rellevant per a l'argument i no s'expliquen parts del text que no siguin rellevants					
La part descriptiva ofereix una presentació completa i adequada dels arguments					
Els punts de vista d'altres autors/-es són presentats de manera il·luminadora i no mitjançant citacions textuales o paràfrasis mecàniques					
La part descriptiva i la d'avaluació estan l'una en funció de l'altra					
El treball conté un bon intent d'argumentació personal					
La part d'avaluació té un caràcter més argumental que declaratiu					
Els arguments propis estan força desenvolupats i no pas solament suggerits					
El treball demostra una bona comprensió del text tractat					
El treball demostra un treball seriós amb el text tractat					

Apèndix 3

Explicació del sistema de puntuació de les activitats no presencials

NP: No presentat.

NA: No acceptable.

R: Regular. El treball no assoleix les expectatives mínimes, i no dóna indicis de una dedicació adequada. (1-2)

B-: Bé menys. El treball dóna indicis de dedicació, però no assoleix les expectatives. No fa el que es demana, sovint a causa d'una mala comprensió de la pregunta. (3-4)

B: Bé. El treball assoleix les expectatives mínimes. Potser no compleix amb el que es demana, però en fa un intent clar. Tanmateix, es pot millorar en molts o quasi tots els aspectes. (5-6)

B+: Bé més. El treball assoleix les expectatives mínimes, compleix amb el que es demana, i destaca en alguns aspectes. (7-8)

MB-: Molt bé menys. El treball fa força bé el que es demana i destaca en molts aspectes, però n'hi d'altres en què es pot millorar. (9)

MB: Molt bé. Assoleix totes les expectatives. El treball es pot millorar, però es considera suficient per a obtenir la nota màxima. (10)

– **Per a la nota final del curs, es tindrà en compte la capacitat de millorar sobre la base del *feedback* obtingut. Per tant, no us amoïneu per un mal començament. Començar amb una B- és compatible amb obtenir la nota màxima al final del curs.**

– **Les equivalències numèriques són aproximades.**

Textos Filosòfics en Llengua Anglesa B. Curs 2012-13

Activitat pràctica 1: Ús i esment

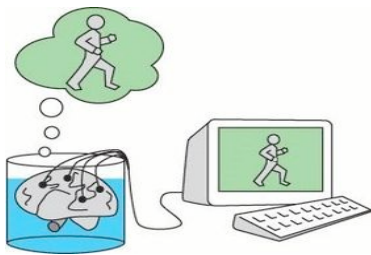
1. Llegiu el següent text

(Fragment de Josep Macià, 2002: “Referència, Veritat i Significat”, en M. Teresa Espinal (coord.): *Semàntica: del significat del mot al significat de l'oració*, Ariel, Barcelona.

2. Poseu cometes a fi que cadascuna de les frases següents sigui vertadera. Si hi ha més d'una solució possible, doneu aquella que requereix posar el menor nombre de cometes.

- (i) París té cinc lletres.
- (ii) París té més de cent habitants.
- (iii) París és una paraula.
- (iv) París és el nom d'una ciutat.
- (v) París és el nom d'una paraula.
- (vi) No es possible que Brad Pitt mori.
- (vii) El meu ull esquerre no té cap erra però el meu ull dret, sí.
- (viii) En (iii) s'usa una.
- (ix) Madonna és una persona, Madonna és una paraula.
- (x) En Clinton es diu Bill s'usa Clinton i s'esmenta Bill.

Textos Filosòfics en Llengua Anglesa B. Curs 2012-13
Activitat pràctica 2: Discussió d'arguments

Llegiu el següent text de H. Putnam i mireu després l'argument que presentem a sota, inspirat en el text. Responen:

1. Trobeu que la conclusió de l'argument és vertadera?
2. Si trobeu que no és vertadera, expliqueu quina premissa rebutgeu i per què. Si trobeu que és vertadera, expliqueu com defensaríeu les premisses de l'argument davant d'una persona que dubtés de la veritat d'aquestes.

H. Putnam (1981): Fragment de <i>Reason, Truth and History</i> , p. 5.	<p style="text-align: center;">El cas del cervells en una cubeta</p> Aquí té vostè una possibilitat de ciència ficció discutida pels filòsofs: imagini que un ésser humà [...] Les terminacions nervioses són connectades a un ordinador supercientífic que fa que la persona a qui correspon el cervell tingui la il·lusió que... (<i>Traducció del professor</i>)
--	---

P1. No sé que no sóc un cervell en una cubeta

P2. Si no sé que no sóc un cervell en una cubeta, no sé que tinc una mà

C. No sé que tinc una mà

Textos Filosòfics en Llengua Anglesa B. Curs 2012-13

Activitat pràctica 3: L'escriptura de textos filosòfics

Llegiu els textos *A*, *B* i *C* que s'ofereixen a continuació. Després, per a cada un del següents criteris, ordeneu els tres textos segons el grau en què satisfan el criteri en qüestió. Prepareu-vos per justificar la vostra ordenació davant la resta de la classe.

	Satisfà el criteri en major grau		Satisfà el criteri en menor grau
L'estructura del treball es fa prou explícita al lector			
L'objectiu del text i la tesi central d'aquest s'enuncien de manera clara i explícita de bon començament			
El text té cohesió i coherència interna. Força connectors, sense paràgrafs despenjats			
L'autor fa un bon ús de les citacions textuais			
Per al lector resulta clar en quins punts del treball es descriu el punt de vista d'un altre autor, i en quins punts es fa un comentari d'aquell punt de vista o es presenta un punt de vista propi			
Els termes claus són definits			

Textos Filosòfics en Llengua Anglesa B. Curs 2012-13

Activitat pràctica 4: Identificació d'arguments

Llegiu amb cura el següent text i responeu les tres preguntes següents:

1. Quina és la tesi que l'autor/a del text intenta defensar?
2. Quin és l'argument amb què l'autor/a intenta convèncer-nos que la tesi mencionada en 1 es vertadera? Feu-ne un esquema. (Com a primer pas per a identificar l'argument, subratlleu els termes lògics que trobeu al text).
3. Trobeu convincent l'argument de l'autor/a? Expliqueu per què o per què no.

Whatever will happen in the future is inevitable, and we cannot do anything to prevent it. The reason is simple. Every proposition is either true or false. Thus, that I will have pasta for dinner tomorrow, for instance, is either true or false. If it is true that I will have pasta for dinner tomorrow, then it is inevitable that I will have pasta for dinner tomorrow. If it is false that I will have pasta for dinner tomorrow, then it is inevitable that I will not have pasta for dinner tomorrow. Hence, it is either inevitable that I will have pasta for dinner tomorrow, or it is inevitable that I will not have pasta for dinner tomorrow. And since there is nothing special about my dinner tomorrow, whatever will happen in the future is inevitable.

—

Textos Filosòfics en Llengua Anglesa B. Curs 2012-13

Activitat pràctica 5: Discussió d'arguments per escrit

Treballarem amb el mateix text que en la classe anterior, el qual trobareu a sota, i amb les respostes que heu donat a les preguntes de la classe anterior.

1. Sobre la base de l'esquema d'argument que heu fet la classe passada, **descriuiu per escrit i amb les vostres paraules l'argument de l'autor/a**. Feu-ho en un màxim de 300 paraules i preferentment en valencià o castellà.
2. Com a continuació de la vostra resposta a 1, **feu per escrit una avaluació de l'argument de l'autor/a**. Preneu en consideració les raons en què heu pensat la classe passada, però mireu que la vostra resposta estigui coordinada amb la vostra resposta a 1. (Màxim 350 paraules)

Whatever will happen in the future is inevitable, and we cannot do anything to prevent it. The reason is simple. Every proposition is either true or false. Thus, that I will have pasta for dinner tomorrow, for instance, is either true or false. If it is true that I will have pasta for dinner tomorrow, then it is inevitable that I will have pasta for dinner tomorrow. If it is false that I will have pasta for dinner tomorrow, then it is inevitable that I will not have pasta for dinner tomorrow. Hence, it is either inevitable that I will have pasta for dinner tomorrow, or it is inevitable that I will not have pasta for dinner tomorrow. And since there is nothing special about my dinner tomorrow, whatever will happen in the future is inevitable.

Textos Filosòfics en Llengua Anglesa B. Curs 2012-13

Activitat pràctica 6: Identificació d'arguments

Llegiu amb cura el següent text de Descartes. Hi trobareu un argument a favor d'una certa concepció de la naturalesa humana, més precisament sobre la relació entre cos i ment.

Responeu les següents preguntes:

1. Quina és la tesi que l'autor del text intenta defensar?
2. Quin és l'argument amb què l'autor intenta convèncer-nos que la tesi mencionada en 1 es vertadera? Feu-ne un esquema. (Com a primer pas per a identificar l'argument, subratlleu els termes lògics que trobeu en el text).
3. Trobeu convincent l'argument de l'autor? Expliqueu per què o per què no.

In the next place, I attentively examined what I was and as I observed that I could suppose that I had no body, and that there was no world nor any place in which I might be; but that I could not [...] suppose that I was not; and that, on the contrary, from the very circumstance that I thought to doubt of the truth of other things, it most clearly and certainly followed that I was [...]. I thence concluded that I was a substance whose whole essence or nature consists only in thinking, and which [...] has need of no place, nor is dependent on any material thing; so that "I" that is to say, the mind by which I am what I am, is wholly distinct from the body, and is even more easily known than the latter, and is such, that although the latter were not, it would still continue to be all that it is. (**Descartes, *Discourse on Method, IV***)

Textos Filosòfics en Llengua Anglesa B. Curs 2012-13

Activitat pràctica 7: Discussió d'arguments per escrit

Treballarem amb el mateix text que en la classe anterior, el qual trobareu a sota, i amb les respostes que heu donat a les preguntes de la classe anterior.

1. Sobre la base de l'esquema d'argument que heu fet la classe passada, **descriuiu per escrit i amb les vostres paraules l'argument de l'autor**. Feu-ho en un màxim de 300 paraules i preferentment en valencià o castellà.
2. Com a continuació de la vostra resposta a 1, **feu per escrit una avaluació de l'argument de l'autor**. Preneu en consideració les raons en què heu pensat la classe passada, però mireu que la vostra resposta estigui coordinada amb la vostra resposta a 1. (Màxim 350 paraules)

In the next place, I attentively examined what I was and as I observed that I could suppose that I had no body, and that there was no world nor any place in which I might be; but that I could not [...] suppose that I was not; and that, on the contrary, from the very circumstance that I thought to doubt of the truth of other things, it most clearly and certainly followed that I was [...]. I thence concluded that I was a substance whose whole essence or nature consists only in thinking, and which [...] has need of no place, nor is dependent on any material thing; so that "I" that is to say, the mind by which I am what I am, is wholly distinct from the body, and is even more easily known than the latter, and is such, that although the latter were not, it would still continue to be all that it is. (**Descartes, *Discourse on Method, IV***)

Textos Filosòfics en Llengua Anglesa B. Curs 2012-13

Activitat pràctica 8: Identificació d'arguments

Llegiu amb cura aquest text de Peter Singer i responeu les preguntes següents:

1. Quina és la tesi que l'autor del text intenta defensar?
2. Quin és l'argument amb què l'autor intenta convèncer-nos que la tesi mencionada en 1 es vertadera? Feu-ne un esquema. (Com a primer pas per a identificar l'argument, subratlleu els termes lògics que trobeu en el text).
3. Trobeu convincent l'argument de l'autor? Expliqueu per què o per què no.

Fragment de Peter Singer, 1972: “Famine, Affluence, and Morality”, *Philosophy and Public Affairs* 1 (3): 229-243.

Mentre escric això, el novembre de 1971, la gent està morint a l'est de Bengala per falta de menjar, sostre i atenció sanitària. [...] Això significarà mullar-me i tacar-me la roba, però això és insignificant, mentre que la mort del nen probablement seria una cosa molt dolenta. (Traducció del professor)

Textos Filosòfics en Llengua Anglesa B. Curs 2012-13

Activitat pràctica 9: Discussió d'arguments per escrit

Treballarem amb el mateix text que en la classe anterior i amb les respostes que heu donat a les preguntes de la classe anterior.

1. Sobre la base de l'esquema d'argument que heu fet la classe passada, **descriuiu per escrit i amb les vostres paraules l'argument de l'autor**. Feu-ho en un màxim de 300 paraules i preferentment en valencià o castellà.
2. Com a continuació de la vostra resposta a 1, **feu per escrit una avaluació de l'argument de l'autor**. Preneu en consideració les raons en què heu pensat la classe passada, però mireu que la vostra resposta estigui coordinada amb la vostra resposta a 1. (Màxim 350 paraules)

Textos Filosòfics en Llengua Anglesa B. Curs 2012-13

Activitat pràctica 10: Identificació d'arguments

Llegiu amb cura el següent text de Judith Jarvis Thomson i responeu les següents preguntes:

1. Quina és la tesi que l'autora del text intenta **rebutjar**?
2. Quin és l'argument que suposadament dóna suport a la tesi que l'autora intenta rebutjar? Feu-ne un esquema. (Com a primer pas per a identificar l'argument, subratlleu els termes lògics que trobeu en el text).
3. Quina és la resposta de l'autora a l'argument identificat en la pregunta anterior?
4. Trobeu convincent la resposta de l'autora? Explica per què o per què no.

Fragment de Judith Jarvis Thomson, 1971: “A defense of abortion”, *Philosophy and Public Affairs*, Vol. 1, No. 1, pp. 47-66.)

La major part del que s'ha dit en contra de l'avortament depèn de la premissa que el fetus és un ésser humà, una persona, des del mateix moment de la concepció. [...]. Suposo que consideraries això ultratjant, la qual cosa suggereix que realment hi ha alguna cosa que no funciona en el raonament que he referit més amunt i que sonava plausible. (Traducció d'Ambrós Domingo)

Textos Filosòfics en Llengua Anglesa B. Curs 2012-13

Activitat pràctica 11: discussió d'arguments per escrit

Treballarem amb el mateix text que en la classe anterior i amb les respostes que heu donat a les preguntes de la classe anterior.

1. Sobre la base de l'esquema d'argument que heu fet la classe passada, **descriuiu per escrit i amb les vostres paraules l'argument de l'autora**. Feu-ho en un màxim de 300 paraules i preferentment en valencià o castellà.
2. Com a continuació de la vostra resposta a 1, **feu per escrit una avaluació de l'argument de l'autora**. Preneu en consideració les raons en què heu pensat la classe passada, però mireu que la vostra resposta estigui coordinada amb la vostra resposta a 1. (Màxim 350 paraules)

Textos Filosòfics en Llengua Anglesa B. Curs 2012-13

Activitat pràctica 12: feu de professor!

Llegiu el treball assignat, que ha estat escrit per un company vostre d'un altre grup. Completeu la graella i justifiqueu per escrit la vostra puntuació en els cinc criteris que us semblin més significatius. Podeu fer marques al text (amb asteriscs numerats: *1, *2, etc.) i referir-vos-hi en la vostra justificació

	no				sí
General					
El treball respecta les pautes formals demanades (extensió, etc.)					
El treball ha estat entregat en temps i forma					
El treball està centrat en la pregunta-guia.					
El treball té les dues parts destinades a fer les dues coses que demana la pregunta					
Les extensions de la part descriptiva i de la part d'avaluació són apropiades					
Qualitat general de la part descriptiva					
Qualitat general de la part d'avaluació					
Expressió					
L'estructura del treball es fa prou explícita al lector/a					
El llenguatge utilitzat és clar i apropiat.					
El text té cohesió i coherència interna. Força connectors, sense paràgrafs despenjats					
Per a qui llegeix resulta clar en quins punts del treball es descriu el punt de vista d'un/a altre/-a autor/a, i en quins punts es fa un comentari d'aquell punt de vista o es presenta un punt de vista propi					
Els termes claus són definits					
Les idees són expressades amb força precisió i cura. Se seleccionen els termes apropiats i es diu exactament el que es pretén dir					
Correcció gramatical i ortogràfica					
La exposició d'idees és prou precisa i acurada					
Continguts					
En la part descriptiva hi ha una bona selecció de la informació rellevant per a l'argument i no s'expliquen parts del text que no siguin rellevants					
La part descriptiva ofereix una presentació completa i adequada dels arguments					
Els punts de vista d'altres/-as autors/-es són presentats de manera il·luminadora i no mitjançant citacions textuales o paràfrasis mecàniques					
La part descriptiva i la d'avaluació estan l'una en funció de l'altra					
El treball conté un bon intent d'argumentació personal					
La part d'avaluació té un caràcter més argumental que declaratiu					
Els arguments propis estan força desenvolupats i no pas solament suggerits					
El treball demostra una bona comprensió del text tractat					
El treball demostra un treball seriós amb el text tractat					

El paper de l'argumentació en filosofia

pablo.rychter@uv.es

1. La filosofia és disciplina de caràcter argumental: normalment, els filòsofs i les filòsofes defensen els seus punts de vista oferint **arguments**. Donar un argument és oferir un conjunt de **raons** o **evidència** a favor d'una afirmació. Un argument no és simplement l'enunciació d'un punt de vista o d'una opinió, sinó això amb què s'intenta **refermar** un punt de vista, és a dir, un conjunt articulat de raons per a acceptar el punt de vista en qüestió.
2. Normalment, filòsofs i filòsofes no diuen simplement coses del tipus “la meva opinió és que *tal i tal*”, sinó més aviat coses com ara “la meva opinió és que *tal i tal*, **per *tal i tal* raó**”. O també: “crec que *tal i tal*, **i aquest és l'argument pel qual també vosaltres hauríeu de creure-ho...**”
3. Per exemple, Locke creu que no hi ha idees innates, i que totes les nostres idees provenen de l'experiència. Però Locke no es limita a **enunciar** aquest punt de vista, sinó que presenta **raons (= arguments)** pels quals ell creu que és veritat, **i amb els quals espera convèncer a qui el llegeix**.
4. Té raó Locke? Per a establir-ho, **no n'hi a prou amb comparar la seva opinió amb la nostra** i veure si hi estem d'acord o no. El que hem de fer és **considerar els seus arguments** i veure si ens convencen o no. És a dir, per a criticar un text filosòfic, no podem dir simplement coses del tipus: “no estic d'acord amb l'autor/a en *tal i tal*”, sinó que més aviat hem de dir coses del tipus: “l'argument que l'autor/a ofereix per a creure que *tal i tal* no és convincent per *tal i tal* raó”.
5. **Tres preguntes** que ens hem de fer **en llegir** un text filosòfic: **(a)** Quina és la tesi que l'autor/a defensa en aquest text? És a dir, quina és l'opinió, teoria o afirmació de què l'autor/a intenta convèncer-nos? Suposem que concloem que l'autor/a intenta defensar la tesi *p*. Aleshores, el que hem de demanar-nos és: **(b)** Amb què argument defensa l'autor/a la tesi *p*? Quines raons esgrimeix per convèncer-nos que *p* és veritat? Una vegada identificat l'argument, la tercera cosa a fer és avaluar-lo. És a dir, hem de demanar-nos: **(c)** Com de bo és aquest argument? Té èxit a convèncer-me que *p* és vertadera? Com podria resistir-lo algú que pensés que *no p*? Com es podria contraargumentar?
6. Les **activitats no presencials** d'aquest curs tindran el següent tipus d'enunciat: “Reconstruïu i avalueu l'argument central de l'autor/a *X* en el text *Y*”. Per a fer-ho, cal llegir atentament el text i assegurar-nos que l'hem comprès correctament.
7. Estrictament, un **argument** és un conjunt d'enunciats, un dels quals és la conclusió. Els altres són les premisses. Vegem-ne alguns exemples:

L'argument ontològic

1. Tenim una idea de Déu.
 2. La idea de Déu és la idea un ésser tal que res més perfecte que ell pot ser imaginat.
 3. O bé Déu existeix solament en el nostre enteniment, o bé existeix en el nostre enteniment i fora d'aquest.
 4. Si Déu existís sols en el nostre enteniment, llavors podríem concebre un ésser encara més perfecte, que tingués totes les seves qualitats *i a més* existís fora del nostre enteniment.
 5. Per tant, no pot ser que Déu existeixi solament en el nostre enteniment. (Per 2 i 4).
 6. Per tant, Déu existeix en el nostre enteniment i fora d'aquest. (Per 3 i 5).
-
- C. Déu existeix fora del nostre enteniment (Per 6).

La paradoxa del sorites

1. Una persona amb un milió d'euros és rica.
2. Si una persona *x* és rica, una persona *y* que té només un euro menys que *x*, també és rica (només un euro no fa la diferència entre ser i no ser rica!).

C. Una persona amb només un euro és rica.

8. **Hi ha dues maneres de resistir-se a acceptar la conclusió d'un argument:** **(i)** mostrar que una de les premisses no és vertadera; **(ii)** mostrar que hi ha un problema en la manera en què les premisses i conclusió estan relacionades –és a dir, un problema en la *forma* de l'argument. Si no som capaços/-ces de fer **(i)** o **(ii)**, hauríem d'acceptar la conclusió.

1. Tots els andalusos són espanyols 2. Tots els espanyols són europeus ----- C. Tots els europeus són andalusos	1. Tots els francesos són espanyols 2. Sarkozy es francès ----- C. Sarkozy es espanyol
--	---

9. A vegades, podem criticar un argument tot i estar d'acord amb la conclusió:

1. Tots els espanyols són europeus 2. Barack Obama no és espanyol ----- C. Barack Obama no és europeu	1. Tots els espanyols són europeus 2. Barack Obama no és espanyol ----- C. Barack Obama no és europeu
--	--

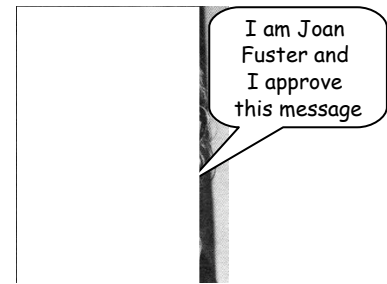
10. En texts com els que llegireu, els arguments normalment no vénen ordenats com en els nostres exemples, i no és tan clar quina és la conclusió i quines les premisses. Per tal de esbrinar quina és la conclusió i quines les premisses, hem de prestar atenció als que anomenarem **termes lògics**. Entre aquests, hi ha alguns que típicament indiquen el pas de premisses a conclusió: *per tant*, *en conclusió*, *així doncs*, etc. N'hi ha d'altres que indiquen el pas de conclusió a premisses: *atès que*, *perquè*, etc. També convé posar atenció en altres connectives oracionals (*o*, *però*, *i*, *si...*, *llavors...*), les quals permeten formar oracions complexes a partir d'altres més simples. Finalment, també són importants els quantificadors (*tots*, *cap*, *alguns*, etc.).

	valencià	anglès
Indiquen el pas de premisses a conclusió	<i>per tant</i> <i>així doncs</i> <i>en conclusió</i>	<i>therefore</i> <i>thus</i> <i>in conclusion</i>
Indiquen el pas de conclusió a premisses	<i>atès que</i> <i>perquè</i>	<i>since</i> <i>because</i> <i>given that</i>
Algunes altres connectives oracionals importants	<i>no</i> <i>i /però / tot i que / malgrat que</i> <i>o / o bé... o bé...</i> <i>si..., llavors...</i>	<i>not</i> <i>and /but / however /in spite of/ despite</i> <i>or /either... or...</i>
Alguns quantificadors importants	<i>tot</i> <i>cap</i> <i>algun, alguna</i> <i>ningú</i> <i>algú</i>	<i>every /everything</i> <i>no /nothing /none</i> <i>some</i> <i>no one / nobody / none</i> <i>someone /somebody</i>

11. Normalment, un text té un argument principal. La conclusió d'aquest argument és la tesi que l'autor/a vol defensar. La nostra primera tasca a l'hora de llegir un text serà intentar esbrinar quina és aquesta tesi (és a dir, la conclusió de l'argument) i quines són les premisses (les raons que l'autor/a dóna en favor de la seva tesi).

L'escritura de textos filosòfics ¹

pablo.rychter@uv.es

1. Les activats no presencials tindran el següent tipus d'enunciat: “**Reconstruïu i avalueu** l'argument principal de l'autor/a X en el text Y”. Veurem ara com cal fer cadascuna d'aquestes dues coses. Després parlarem de les virtuts que més en general tenen els textos filosòfics de caràcter argumental.

La reconstrucció de l'argument d'un/a autor/a

2. Cal deixar ben clar el caràcter argumental del text. No us limiteu a recollir les opinions de l'autor/a. Expliqueu com l'autor/a les defensa. No digueu simplement coses com ara: “Locke creu que *p*”, sinó més aviat coses com ara: “Locke creu que *p*. **Les seves raons per creure que *p* són tal i tal.**”

3. Cal deixar ben clar quina és la tesi que l'autor/a vol defensar i quines les raons amb què la defensa. Feu servir les expressions esmentades abans per indicar quines afirmacions són les premisses i quines la conclusió.

4. La vostra descripció de l'argument ha de ser tan **neutral** com us sigui possible. Intenteu que el vostre punt de vista no influeixi en la tasca de reconstrucció. Cal que distingiu el punt de vista de l'autor/a de la vostra avaluació. (La vostra avaluació vindrà després, en una segona part del treball).

5. En la reconstrucció de l'argument, heu de seleccionar bé la informació **rellevant**. No hem de caure en la temptació de descriure aspectes del pensament de l'autor/a que no són rellevants per a l'argument sobre el que se'ns demana. (Error molt comú). **Concentreu-vos en l'argument sobre el que se'ns demana.**

6. A vegades, en descriure o avaluar el punt de vista de *X*, pot ser útil **citar textualment** un passatge de *X*. Això és útil quan resulta necessari per al nostre propòsit saber *exactament quines paraules* va fer servir *X*. Tanmateix, en treballs com els que escrivireu aquí, aquesta necessitat és molt poc freqüent. Recordeu: *una citació textual mai no pot ser un substitut de les nostres pròpies explicacions*. Quan oferim una cita textual, cal que també l'expliquem amb les nostres pròpies paraules, mostrant així al lector o lectora què és el que hauria de treure en clar de la citació, perquè li l'hem oferida. (Per descomptat, en fer una citació textual hem d'usar les cometes. No fer-ho pot resultar plagi). En tot cas, per tal de combatre la tendència general a fer-ne ús incorrecte, en el nostre curs fem servir la següent regla: *cap citació textual de més de cinc paraules*. En els casos en què us agradaria fer una citació textual més llarga, proveu de fer paràfrasi.

7. Una **paràfrasi** és un recompte del que l'autor diu **amb les nostres pròpies paraules**. Quan oferim una paràfrasi, *hem de deixar clar que ho fem*. Cal que deixem clar al lector o lectora que estem explicant allò que l'autor diu, i no pas el que nosaltres pensem.

8. Un error comú consisteix a oferir **paràfrasis massa properes al text** del qual fem la paràfrasi. Aquestes paràfrasis semblen fetes **de manera mecànica**, simplement canviant algunes paraules aquí i allà, i no demostren una comprensió del text.

¹ En l'elaboració d'aquest material ens hem servit de les “Guidelines for Writing a Philosophy Paper”, de Jim Prior. Aquestes “guidelines” són disponibles en la seva pàgina web.

9. Cal que la vostra paràfrasi doni evidència que compreneu el text original. Doneu **exemples propis** i feu servir paraules que usàrieu en qualsevol context formal, assegurant-vos que enteneu el seu significat. Fer servir el *jargó* d'un autor o d'un període o tradició no demostra comprensió del que es diu. No cal transformar-se en Descartes, ni parlar com ell, per a explicar el que diu Descartes.

L'avaluació de l'argument d'un/a autor/a

9. Avaluar l'argument de l'autor/a vol dir donar la nostra opinió raonada (argumentada) sobre l'argument que hem reconstruït. Hem de demanar-nos: és convincent l'argument que hem presentat? Per què? Per què no? Són vertaderes les premisses? Està l'argument lògicament ben construït? Què podria respondre algú que defensés una teoria rival?

10. En els vostres treballs, la part d'avaluació ha de tenir aproximadament la mateixa extensió que la part de la reconstrucció. Les dues parts han d'estar relacionades: allò que avaluem en la segona part del treball és allò que hem reconstruït en la primera.

11. Cal que deixem ben clar al lector o lectora **on acaba una part i on comença l'altra**. Això es pot fer de manera molt explícita mitjançant expressions com ara “Ara que hem presentat l'argument de X , mostraré que aquest argument no és convincent perquè...”, o “En aquesta segona part, intentaré mostrar que la defensa que X fa de la tesi p no és correcta. En primer lloc, ...”

12. És aconsellable concentrar-se **només en un punt crític** i desenvolupar-lo al màxim dintre del límit de paraules que teniu. Recordeu: no us heu de limitar a enunciar el vostre punt crític, sinó que cal aprofundir en les vostres *raons*. Una bona manera d'aconseguir-ho consisteix a pensar com respondria l'autor/a a la nostra crítica. És a dir, si estem criticant X , no hem pressuposar que X és donarà fàcilment per vençut/-da. Hem de pensar com respondria a les nostres crítiques, i com hauríem de reaccionar nosaltres.

Altres consells per a escriure (vàlids per a les dues parts dels nostres treballs, i també per altres textos de caràcter argumental).

13. **Fer molt explícita l'estructura del text.** Hem d'estalviar treball al lector o lectora. Una manera de fer-ho és amb un **paràgraf inicial** que anunciï explícitament l'estructura del text, com ara: “En la secció 1 oferiré el meu argument central per a la tesi que p . Seguidament, en la secció 2, consideraré algunes de les raons per les quals alguns creuen que *no p*. Finalment...”. **I dintre de cada secció, mitjançant frases com ara** “En aquesta secció mostraré com *tal i tal*”, “Començaré per *tal i tal*”, “Abans de dir què hi ha de dolent en aquest argument, vull fer *això i allò*”, “A continuació defensaré la afirmació *tal i tal*”, “Podem exemplificar això amb el següent cas:...”, “Resumint, en aquesta secció he mostrat que...”, etc. **I dintre de cada paràgraf, mitjançant expressions com ara:** “en primer lloc”, “per l'altra banda”, “perquè”, “atès que”, “donat aquest argument”, “per tant”, “en conseqüència”, “se segueix que”, “tanmateix”, “no obstant això”, “però”, etc.

14 Per al lector o lectora ha de ser absolutament clar quan presentem el nostres punts de vista i quan estem presentant els punts de vista d'un/a autora. No estalvieu l'ús de la primera persona quan sigui necessari: “jo penso que”, “en la meva opinió”, “si el meu argument és correcte...”, etc. Compareu:

Locke creu que p malgrat que sembla que no p	Locke creu que p . Tanmateix, el meu punt de vista és que no p.
--	---

15. **No estalviar explicacions:** tot el que diem ha de ser rellevant per al punt que volem establir,

però, a més, *hem de fer explícit de quina manera ho és*. No hem d'abandonar el lector a la seva sort. Quan diem alguna cosa especialment important, cal assenyalar-la per tal que el/la lector/a la reconegui fàcilment.

16. Hem de enunciar les nostres tesis amb completa claredat i **de manera completament explícita**, fent servir prou **exemples**. No doneu per descomptat que el/la lector/a “ja entendre el que tinc en ment” i que com que és molt intel·ligent, no cal més que suggerir-li els punts sense explicar-los-hi. Feu com si el/la vostre lector/a fos ignorant sobre els temes tractats. De fet, **hauríeu de fer com si el/la vostre lector/a fos mandrós/a, estúpid/a i malintencionat/-da**. **Mandrós/a**: perquè no vol molestar-se a esbrinar el significat de les nostres frases més complexes ni esbrinar quina és l'estructura del nostre argument, si no és obvi tot d'una. **Estúpid/a**: perquè hem de esmicolar tot el que li diem en parts petites i fàcils d'entendre. **Malintencionat/-da**: perquè no serà caritatiu en la lectura del nostre treball. Per exemple, si alguna cosa que diem admet més de una interpretació, ell/a entendre que volem dir la cosa menys sensata.

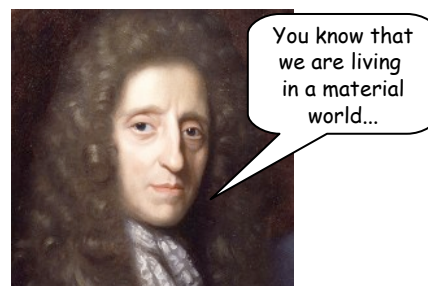
17. **Definir els termes clau**. Dintre d'un text particular, alguns termes són claus. Aquests són els termes que apareixen de manera recurrent en els arguments centrals del text. A vegades es tracta de termes que tenen un ús ordinari (*persona, idea*), i a vegades són d'ús exclusiu en l'àmbit filosòfic (*empirisme, sobrevinença*, etc.). En qualsevol cas, **cal definir-los explícitament**. En la majoria dels casos, no hi ha un ús unànime compartit per diversos autors/-es, ni tan sols dintre d'una mateixa tradició: diferents autors/-es fan servir el mateix terme amb significat diferent. Per tant, no podem pressuposar que el/la lector/a coneix el significat que donem al terme en qüestió.

18. **Evitar la variació terminològica innecessària**. Si anomenem una cosa *X* al començament del treball, continuem amb aquest nom durant tot el treball. No hem de començar parlant de “la concepció cartesiana del subjecte”, per passar després a parlar de “la concepció cartesiana de l'ànima”, i després de “la concepció cartesiana de la ment”. Si volem referir-nos a la mateixa cosa en els tres casos, hem d'usar la mateixa paraula.

19. **Fer servir una prosa senzilla**. No feu servir paraules infreqüents o extremadament cultes quan paraules usuals són igualment apropiades. De vegades la claredat argumental entra en conflicte amb l'elegància. La primera ha de guanyar.

20. **Revisar el text abans d'entregar-lo**. Rellegiu el text amb atenció. “Podeu-lo” de frases innecessàries: si alguna cosa no és rellevant o no té un paper clar en l'argument, feu-la fora encara que soni bonica. Assegureu-vos que l'estructura és prou clara per al lector. Afegiu tantes 'senyalitzacions' com sigui necessari.

Coneixement i realitat: Locke
pablo.rychter@uv.es

En aquest document trobareu la major part dels textos de Locke que surten en les presentacions Power Point fetes a classe. La seva finalitat és facilitar el seguiment de la classe, per la qual cosa es recomana imprimir-lo i portar-lo a classe. Noteu que **les lectures obligatòries de Locke no es redueixen a aquesta selecció de fragments**. Consulteu l'annex a la guia docent per veure la llista completa dels textos de Locke que **heu de llegir**.

(Traducció del professor)

1	<p>...before I proceed on to what I have thought on this subject, I must here in the entrance beg pardon of my reader for the frequent use of the word <i>idea</i>, which he will find in the following treatise. It being that term which, I think, serves best to stand for whatsoever is the object of the understanding when a man thinks, I have used it to express whatever is meant by <i>phantasm</i>, <i>notion</i>, <i>species</i>, or whatever it is which the mind can be employed about in thinking; and I could not avoid frequently using it.</p> <p>I presume it will be easily granted me, that there are such ideas in men's minds: every one is conscious of them in himself; and men's words and actions will satisfy him that they are in others.</p> <p>Our first inquiry then shall be,— how they come into the mind.</p> <p>(1.1.8)</p>	<p>...abans de procedir al que he pensat en aquest tema, de bon començament he de demanar el perdó dels meus lectors per l'ús freqüent de la paraula <i>idea</i> que trobarà en el següent tractat. Atès que aquest terme és, crec, el que millor serveix per a representar allò que és l'objecte de l'enteniment quan un home pensa, l'he utilitzat per expressar el que s'entén per <i>fantasma</i>, <i>noció</i>, <i>espècie</i>, o tot allò amb què la ment pot ser ocupada en el pensament; i no n'he pogut evitar l'ús freqüent.</p> <p>Suposo que em serà fàcilment concedit que hi ha tals idees en les ments dels homes: cada un n'és conscient en si mateix; i les paraules i accions dels homes i accions el convenceran que hi són en altres.</p> <p>La nostra primera investigació, doncs, serà la de com arriben a la ment. (1.1.8)</p>
2	<p>...men have in their minds several ideas,— such as are those expressed by the words <i>whiteness</i>, <i>hardness</i>, <i>sweetness</i>, <i>thinking</i>, <i>motion</i>, <i>man</i>, <i>elephant</i>, <i>army</i>, <i>drunkenness</i>, and others (2.1.1)</p>	<p>...Els homes tenen en la ment diverses idees, com són les expressades per les paraules <i>blancor</i>, <i>duresa</i>, <i>dolçor</i>, <i>pensar</i>, <i>moviment</i>, <i>home</i>, <i>elefant</i>, <i>exèrcit</i>, <i>borratxera</i> i altres (2.1.1)</p>
3	<p>It would be sufficient to convince unprejudiced readers of the falseness of this supposition, if I should only show (as I hope I shall in the following parts of this Discourse) how men, barely by the use of their natural faculties, may attain to all the knowledge they have, without the help of any innate impressions...</p> <p>...it would be impertinent to suppose the ideas of colours innate in a creature to whom God hath given sight, and a power to receive them by the eyes from external objects...(1.2.1)</p>	<p>Seria suficient per a convèncer els lectors sense prejudicis que aquesta suposició és falsa, si només mostrés (com espero fer-ho en les següents parts d'aquest Discurs) com els homes, simplement amb l'ús de les seves facultats naturals, poden assolir tot el coneixement que tenen, sense l'ajuda de cap impressió innata [...]</p> <p>[...] Seria impertinent suposar que són innates les idees de colors en una criatura a la qual Déu ha donat visió i el poder de rebre-les pels ulls a partir dels objectes externs [...] (1.2.1)</p>
4	<p>If it were true in matter of fact, that there were certain truths wherein all mankind agreed, it would not prove them innate, if there can be any other way shown how men may come to that universal agreement...(1.2.3)</p> <p>But, which is worse, this argument of universal consent, which is made use of to prove innate principles, seems</p>	<p>Si fos efectivament veritat que hi ha certes veritats en què tota la humanitat està d'acord, això no provaria que són innates, si hi hagués alguna altra manera de mostrar com els homes poden arribar a aquest acord universal [...]</p> <p>(1.2.3)</p> <p>Però, cosa que és pitjor, aquest argument del consens</p>

	<p>to me a demonstration that there are none such: because there are none to which all mankind give an universal assent...(1.2.4)</p> <p>...if these words "to be in the understanding" have any propriety, they signify to be understood. (1.2.5)</p>	<p>universal, que es fa servir per provar principis innats, em sembla una demostració que no n'hi ha cap: perquè no n'hi ha cap al qual tota la humanitat doni assentiment universal [...] (1.2.4)</p> <p>[...] si aquestes paraules "estar en l'enteniment" tenen alguna pertinència, signifiquen ser entès. (1.2.5)</p>
5	<p>I know it is a received doctrine, that men have native ideas, and original characters, stamped upon their minds in their very first being. This opinion I have at large examined already. (2.1.1)</p>	<p>Sé que és una doctrina comunament acceptada que els homes tenen idees innates, i inscripcions originals, estampades en les seves ments en la seva primera existència. Aquesta opinió ja l'he examinada en detall. (2.1.1)</p>
6	<p>Let us then suppose the mind to be, as we say, white paper, void of all characters, without any ideas:— How comes it to be furnished? Whence comes it by that vast store which the busy and boundless fancy of man has painted on it with an almost endless variety? Whence has it all the materials of reason and knowledge? To this I answer, in one word, from EXPERIENCE. (2.1.2)</p>	<p>Suposem llavors que la ment és, com diem, un paper en blanc, desproveït de tota inscripció, sense cap idea. Com és que se'n proveeix? D'on ve aquesta vasta provisió que la laboriosa i il·limitada fantasia de l'home hi ha pintat en una varietat gairebé infinita? D'on treu tots els materials de la raó i el coneixement? A això responc en una paraula: de l'EXPERIÈNCIA. (2.1.2)</p>
7	<p>First, our Senses, conversant about particular sensible objects, do convey into the mind several distinct perceptions of things, according to those various ways wherein those objects do affect them. And thus we come by those ideas we have of yellow, white, heat, cold, soft, hard, bitter, sweet, and all those which we call sensible qualities (...). This great source of most of the ideas we have, depending wholly upon our senses, and derived by them to the understanding, I call SENSATION. (2.1.3)</p>	<p>En primer lloc, els nostres sentits, que tenen tracte amb els objectes sensibles particulars, transmeten a la ment diverses percepcions diferents de les coses, d'acord amb les diverses formes en què aquests objectes els afecten. I així arribem a les idees que tenim del groc, del blanc, del calor, del fred, d'allò que és tou, dur, dolç, amarg, i totes les que que anomenem qualitats sensibles [...]</p> <p>Aquesta gran font de la major part de les idees que tenim, que depenen enterament dels nostres sentits i són derivades per aquests a l'enteniment, l'anomeno SENSACIÓ. (2.1.3)</p>
8	<p>Secondly, the other fountain from which experience furnisheth the understanding with ideas is,— the perception of the operations of our own mind within us, as it is employed about the ideas it has got;— which operations, when the soul comes to reflect on and consider, do furnish the understanding with another set of ideas (...) I Call this REFLECTION, the ideas it affords being such only as the mind gets by reflecting on its own operations within itself. (2.1.4)</p>	<p>En segon lloc, l'altra font a partir de la qual l'experiència proveeix l'enteniment d'idees és la percepció de les operacions de la nostra pròpia ment dins de nosaltres, quan s'ocupa de les idees que ha rebut. Aquestes operacions, quan l'ànima arriba a reflexionar sobre aquelles i a considerar-les, proveeixen a l'enteniment un altre conjunt d'idees [...]. Anomeno això REFLEXIÓ.</p> <p>Les idees que aporta són només les que la ment aconsegueix en reflexionar sobre les seves pròpies operacions dins de si mateixa. (2.1.4)</p>
9	<p>But it is not in the power of the most exalted wit, or enlarged understanding, by any quickness or variety of thought, to invent or frame one new simple idea in the mind, not taken in by the ways before mentioned: nor can any force of the understanding destroy those that are there. The dominion of man, in this little world of his own understanding being much what the same as it is in the great world of visible things; wherein his power, however managed by art and skill, reaches no farther than to compound and divide the materials that are made to his hand (2.2.2)</p>	<p>Però no està en el poder de la intel·ligència més elevada, ni en del més ample enteniment, per més ràpid i variat que sigui el seu pensament, inventar o formular una nova idea simple en la ment, no recollida pels mitjans abans esmentats. Ni tampoc pot cap força de l'enteniment destruir les que hi són. El domini de l'home en aquest petit món del seu propi enteniment és més o menys el mateix que en el gran món de les coses visibles, on el seu poder, per més que estigui dirigit per l'art i l'habilitat, no arriba més enllà que a la composició i divisió dels materials que es posen a la seva mà. (2.2.2)</p>
10	<p>Ideas in the mind, qualities in bodies. To discover the nature of our ideas the better, and to discourse of them intelligibly, it will be convenient to distinguish them as they are ideas or perceptions in our minds; and as they</p>	<p>Les idees en la ment, les qualitats en els cossos. Per descobrir millor la naturalesa de les nostres idees, i per discórrer-hi intel·ligiblement, serà convenient distingir-les en tant que són idees o percepcions en les nostres</p>

	are modifications of matter in the bodies that cause such perceptions in us (2.8.7)	ments i en tant que són modificacions de la matèria en els cossos que causen aquestes percepcions en nosaltres. (2.8.7)
11	Whatever the mind perceives in itself, or is the immediate object of perception, thought, or understanding, that I call idea; and the power to produce any idea in our mind, I call quality of the subject wherein that power is. Thus a snowball having the power to produce in us the ideas of white, cold, and round,—the power to produce those ideas in us, as they are in the snowball, I call qualities; and as they are sensations or perceptions in our understandings, I call them ideas; which ideas, if I speak of sometimes as in the things themselves, I would be understood to mean those qualities in the objects which produce them in us. (2.8.8)	Anomeno <i>idea</i> això que la ment percep en si mateixa o és l'objecte immediat de percepció, pensament o enteniment; i el poder de produir qualsevol idea en la nostra ment, l'anomeno qualitat del subjecte on és el poder. Així, una bola de neu té el poder de produir en nosaltres les idees de blanc, fred i rodó. Els poders de produir aquestes idees en nosaltres, en tant que són a la bola de neu, els anomeno <i>qualitats</i> ; i en tant que són sensacions o percepcions en el nostre enteniment, els anomeno <i>idees</i> . I si de vegades parlo d'aquestes idees com si fossin en les coses mateixes, s'ha d'entendre que em refereixo a les qualitats en els objectes que les produeixen en nosaltres. (2.8.8)
12	...such qualities which in truth are nothing in the objects themselves but power to produce various sensations in us by their primary qualities, i.e. by the bulk, figure, texture, and motion of their insensible parts, as colours, sounds, tastes. These I call secondary qualities. (2.8.10)	[...] aquestes qualitats --que en realitat no són res en els objectes mateixos, sinó el poder per a produir diverses sensacions en nosaltres per les seves qualitats primàries, és a dir, pel volum, figura, textura i moviment de les seves parts insensibles-- com els colors, sons, sabors, etc. Aquestes, les anomeno qualitats secundàries. (2.8.10)
13	Ideas of primary qualities are resemblances; of secondary, not. The ideas produced in us by these secondary qualities have no resemblance of them at all. There is nothing like our ideas, existing in the bodies themselves. They are, in the bodies we denominate from them, only a power to produce those sensations in us: and what is sweet, blue, or warm in idea, <u>is but the certain bulk, figure, and motion of the insensible parts, in the bodies themselves</u> (2.8.15).	Les idees de les qualitats primàries són semblances; les de qualitats secundàries no ho són. Les idees produïdes en nosaltres per aquestes qualitats secundàries no s'assemblen a res. No hi ha res com les nostres idees que existeixi en els cossos mateixos. [...] Són, en els cossos que anomenem a partir d'aquelles, només un poder per a produir aquestes sensacions en nosaltres: i el que és dolç, blau o calent en idea, no és, en els cossos mateixos, més que un cert, volum figura i moviment de les parts insensibles (2.8.15).
14	... By the operation of insensible particles on our senses. For, it being manifest that there are bodies and good store of bodies, each whereof are so small, that we cannot by any of our senses discover either their bulk, figure, or motion, (...) let us suppose at present that the different motions and figures, bulk and number, of such particles, affecting the several organs of our senses, produce in us those different sensations which we have from the colours and smells of bodies; v.g. that a violet, by the impulse of such insensible particles of matter, of peculiar figures and bulks, and in different degrees and modifications of their motions, causes the ideas of the blue colour, and sweet scent of that flower to be produced in our minds... It being no more impossible to conceive that God should annex such ideas to such motions, with which they have no similitude, than that he should annex the idea of pain to the motion of a piece of steel dividing our flesh, with which that idea hath no resemblance. (2.8.13)	[...] Per l'operació de partícules insensibles sobre els nostres sentits. Perquè és clar que hi ha una bona quantitat de cossos, tots els quals són tan petits que no podem per cap dels nostres sentits descobrir-ne el volum, figura o moviment, [...] suposem ara que els diferents moviments, figures, volum i nombre d'aquestes partícules, en afectar els diversos òrgans dels nostres sentits, produeixen en nosaltres aquestes sensacions que tenim dels colors i olors dels cossos; p. e. que una violeta, per l'impuls d'aquestes partícules insensibles de matèria, de figures i volums peculiars i amb diferents graus i modificacions de moviment, fa que es produeixin en la ment les idees de color blau i de l'aroma dolç d'aquesta flor [...] No és més impossible concebre que Déu hagi annexat aquestes idees a aquests moviments, amb els quals no tenen cap similitud, que concebre que hagi annexat la idea de dolor al moviment d'una peça d'acer que divideix la nostra carn, cosa amb què aquesta idea no té cap semblança. (2.8.13)
15	Take away the sensation of them; let not the eyes see light or colours, nor the ears hear sounds; let the palate not taste, nor the nose smell, and all colours, tastes,	Suprimiu la sensació d'aquestes qualitats; feu que els ulls no vegin la llum o els colors, i que les orelles no sentin els sons; feu que el paladar no senti els sabors, ni

	odours, and sounds, as they are such particular ideas, vanish and cease, and are reduced to their causes, i.e. bulk, figure, and motion of parts. (2.8.17).	el nas, l'olor. Aleshores tots els colors, els sabors, les olors i els sons, en tant que són idees particulars, s'esfumen i desapareixen i són reduïts a les seves causes, és a dir, al volum, la forma i el moviment de les parts. (2.8.17).
16	For, if we imagine warmth, as it is in our hands, to be nothing but a certain sort and degree of motion in the minute particles of our nerves or animal spirits, we may understand how it is possible that the same water may, at the same time, produce the sensations of heat in one hand and cold in the other; which yet figure never does, that never producing — the idea of a square by one hand which has produced the idea of a globe by another (2.8.21).	Perquè si ens imaginem que la calor, tal com és a les nostres mans, no és més que un cert tipus i grau de moviment de les partícules diminutes dels nostres nervis o esperits animals, podem entendre com és possible que la mateixa aigua pugui, tot alhora, produir sensacions de calor en una mà i de fred a l'altra; la qual cosa la figura mai no fa. Mai produeix la idea d'un quadrat en una mà allò que ha produït la idea d'un globus en l'altra (2.8.21).
17	Man, though he have great variety of thoughts, and such from which others as well as himself might receive profit and delight; yet they are all within his own breast, invisible and hidden from others, nor can of themselves be made to appear. The comfort and advantage of society not being to be had without communication of thoughts, it was necessary that man should find out some external sensible signs, whereof those invisible ideas, which his thoughts are made up of, might be made known to others. (3.2.1)	L'home té una gran varietat de pensaments, a partir dels quals els altres podrien rebre benefici i el plaer tant com ell mateix. Tanmateix, aquests pensaments són tots dins del seu propi pit, invisibles i ocults per als altres i no poden per si mateixos fer-se aparents. Atès que la comoditat i els avantatges de la societat no són possibles sense la comunicació de pensaments, calia que l'home trobés signes externs i sensibles amb els quals aquestes idees invisibles de què els seus pensaments es componen, poguessin ser donades a conèixer als altres. (3.2.1)
18	(...) Thus we may conceive how words, which were by nature so well adapted to that purpose, came to be made use of by men as the signs of their ideas; not by any natural connexion that there is between particular articulate sounds and certain ideas, for then there would be but one language amongst all men; but by a voluntary imposition, whereby such a word is made arbitrarily the mark of such an idea. The use, then, of words, is to be sensible marks of ideas; and the ideas they stand for are their proper and immediate signification. (3.2.1)	[...] Així doncs, podem concebre com les paraules, que per naturalesa estan tan ben adaptades per a aquesta finalitat, van arribar a ser usades pels homes com a signes de les seves idees: no per cap connexió natural que hi hagi entre determinats sons articulats i certes idees, perquè llavors no hi hauria més que un llenguatge entre tots els homes, sinó per una imposició voluntària, per la qual tal paraula es fa arbitràriament la marca de tal idea. L'ús, doncs, de les paraules és el de ser marques sensibles de les idees, i les idees que representen són la seva significació pròpia i immediata. (3.2.1)
19	Words, in their primary or immediate signification, stand for nothing but the ideas in the mind of him that uses them, how imperfectly soever or carelessly those ideas are collected from the things which they are supposed to represent (...) Words being voluntary signs, they cannot be voluntary signs imposed by him on things he knows not. That would be to make them signs of nothing, sounds without signification. A man cannot make his words the signs either of qualities in things, or of conceptions in the mind of another, whereof he has none in his own (3.2.2).	Les paraules, en la seva significació primària o immediata, no representen més que les idees en la ment del que les usa, sense importar com d'imperfectament o descuidadament aquestes idees es recullen de les coses que se suposa que representen [...] Com que les paraules son signes voluntaris, no poden ser signes voluntàriament imposats per ell a coses que no coneix. Això seria com fer-les signes de res, sons sense significació. Un home no pot fer que les seves paraules siguin signes de les qualitats de les coses ni de les concepcions en la ment d'un altre, de les quals ell no en té cap en la seva ment (3.2.2).
20	Men (...) suppose that the idea they make it a sign of is precisely the same to which the understanding men of that country apply that name (3.2.4).	Els homes [...] suposen que la idea de la qual el fan un signe és precisament la mateixa a la qual apliquen aquest nom els homes amb enteniment del país (3.2.4).
21	A child having taken notice of nothing in the metal he hears called gold, but the bright shining yellow colour, he applies the word gold only to his own idea of that	Un nen que sols presta atenció al color groc brillant en el metall que ell sent que s'anomena <i>or</i> aplicarà la paraula <i>or</i> només a la seva idea d'aquest color i a res

	<p>colour, and nothing else; and therefore calls the same colour in a peacock's tail gold. Another that hath better observed, adds to shining yellow great weight: and then the sound gold, when he uses it, stands for a complex idea of a shining yellow and a very weighty substance. Another adds to those qualities fusibility: and then the word gold signifies to him a body, bright, yellow, fusible, and very heavy. Another adds malleability. Each of these uses equally the word gold, when they have occasion to express the idea which they have applied it to: but it is evident that each can apply it only to his own idea (3.2.3).</p>	<p>més, de manera que anomenarà <i>or</i> el mateix color en la cua d'un paó. Un altre que ha observat amb més cura, afegeix al groc brillant un gran pes, i llavors el so <i>or</i>, quan ell l'utilitza, representa una idea complexa d'un groc brillant i una substància molt pesant. Encara un altre afegeix a aquestes qualitats la fusibilitat, i llavors la paraula <i>or</i> significa per a ell un cos, brillant, groc, fusible i molt pesant. Un altre afegeix la malleabilitat. Cada un d'ells utilitza igualment la paraula <i>or</i>, quan tenen l'ocasió d'expressar la idea a què l'han aplicada: però és evident que cada un pot aplicar-la només a la seva pròpia idea (3.2.3).</p>
22	<p>It is beyond the power of human capacity to frame and retain distinct ideas of all the particular things we meet with: every bird and beast men saw; every tree and plant that affected the senses, could not find a place in the most capacious understanding. (3.3.2).</p>	<p>Es troba més enllà del poder de la capacitat humana crear i retenir idees diferents de totes les coses particulars amb què ens trobem: tots els ocells i animals que les homes han vist, tots els arbres i plantes que n'han afectat els sentits no podrien trobar un lloc ni en l'enteniment més ampli. (3.3.2).</p>
23	<p>Secondly, if it were possible, it would yet be useless; because it would not serve to the chief end of language. (...) Men learn names, and use them in talk with others, only that they may be understood (...) This cannot be done by names applied to particular things; whereof I alone having the ideas in my mind, the names of them could not be significant or intelligible to another, who was not acquainted with all those very particular things which had fallen under my notice. (3.3.3)</p>	<p>En segon lloc, si fos possible, seria tanmateix inútil, perquè no serviria per a la finalitat principal del llenguatge. [...] Els homes aprenen els noms i els utilitzen en la conversa amb els altres només perquè puguin ser entesos [...] Això no es podria fer amb noms aplicats a coses particulars. D'aquestes coses només jo en tinc idees en la meva ment, i els noms d'aquestes no poden ser significatius o intel·ligibles per a un altre que no hagi estat en contacte amb exactament aquestes coses particulars que han caigut en el meu compte. (3.3.3)</p>
24	<p>Thirdly, But yet, granting this also feasible, (which I think is not), yet a distinct name for every particular thing would not be of any great use for the improvement of knowledge: which, though founded in particular things, enlarges itself by general views; to which things reduced into sorts, under general names, are properly subservient. (3.3.4).</p>	<p>En tercer lloc, fins i tot concedint que això sigui possible (que no crec que ho sigui), un nom diferent per a cada cosa particular no seria de gran utilitat per a la millora del coneixement, el qual, encara que fundat en coses particulars, s'amplia per punts de vista generals, als quals queden subjectes les coses reduïdes a classes i sota noms generals. (3.3.4)</p>
25	<p>The next thing to be considered is, — How general words come to be made. For, since all things that exist are only particulars, how come we by general terms; or where find we those general natures they are supposed to stand for? Words become general by being made the signs of general ideas: and ideas become general, by separating from them the circumstances of time and place, and any other ideas that may determine them to this or that particular existence. By this way of abstraction they are made capable of representing more individuals than one; each of which having in it a conformity to that abstract idea, is (as we call it) of that sort. (3.3.6).</p>	<p>La següent cosa a considerar és: com arriben a formar-se les paraules generals? Com que totes les coses que existeixen són només particulars, com arribem als termes generals? On trobem les naturaleses generals que suposadament signifiquen? Les paraules es fan generals en ser fetes signes d'idees generals, i les idees es fan generals en separar-se'n les circumstàncies de temps i lloc, i tota altra idea que pugui determinar-les a aquesta o aquella existència particular. Mitjançant aquesta mena d'abstracció es fan capaces de representar més d'un individu, cadascun dels quals té conformitat amb la idea abstracta i és (com en diem) d'aquest tipus. (3.3.6).</p>
26	<p>General and universal are creatures of the understanding, and belong not to the real existence of things. (...) universality belongs not to things themselves, which are all of them particular in their existence (...) it is evident that the essences of the sorts, or, if the Latin word pleases better, species of things, are nothing else but these abstract ideas. For the having the essence of any species, being that which makes</p>	<p>Allò que és general i universal és criatura de l'enteniment, i no pertany a l'existència real de les coses. [...] la universalitat no pertany a les coses mateixes, que són totes particulars en la seva existència [...] és evident que les essències de les classes o, si la paraula llatina agrada més, les espècies de les coses, no són res més que aquestes idees abstractes. Perquè, atès que tenir l'essència d'una espècie és el que fa que una cosa sigui</p>

	<p>anything to be of that species; and the conformity to the idea to which the name is annexed being that which gives a right to that name; the having the essence, and the having that conformity, must needs be the same thing: since to be of any species, and to have a right to the name of that species, is all one. (3.3.11)</p>	<p>d'aquesta espècie, i atès que la conformitat amb la idea a la qual el nom és annexat és el que dona dret a aquest nom, el fet de tenir l'essència i el fet de tenir la conformitat han de ser necessàriament la mateixa cosa. Perquè ser d'una espècie i tenir dret al nom d'aquesta espècie és una mateixa cosa. (3.3.11)</p>
27	<p>La classificació de les coses en diferents classes o espècies és "a workmanship of the understanding". Tanmateix, aquesta classificació té la seva "foundation in the similitude of things. I would not here be thought to forget, much less to deny, that Nature, in the production of things, makes several of them alike: there is nothing more obvious, especially in the race of animals, and all things propagated by seed". (3.313)</p>	<p>La classificació de les coses en diferents classes o espècies és "una obra de l'enteniment". Tanmateix, aquesta classificació té la seva "fonamentació en la similitud de les coses. No s'ha de pensar que m'oblido, i encara menys que nego, que la Natura, en la producció de les coses, fa que algunes siguin iguals: no hi ha res més evident, sobretot en la raça dels animals i de totes les coses propagades per llavor ". (3.313)</p>
28	<p>(...), if by the different Structure of our Organs, it were so ordered, That the same Object should produce in several Men's Minds different Ideas at the same time; v.g. if the Idea, that a Violet produced in one Man's Mind by his Eyes, were the same that a Marigold produces in another Man's, and vice versâ. (...) this could never be known: because one Man's Mind could not pass into another Man's Body, to perceive, what Appearances were produced by those Organs (...). For all Things, that had the Texture of a Violet, producing constantly the Idea, which he called Blue, and those which had the Texture of a Marigold, producing constantly the Idea, which he as constantly called Yellow, whatever those Appearances were in his Mind; he would be able as regularly to distinguish Things for his Use by those Appearances, and understand, and signify those distinctions, marked by the Names Blue and Yellow, as if the Appearances, or Ideas in his Mind, received from those two Flowers, were exactly the same, with the Ideas in other Men's Minds. (2.32.15)</p>	<p>[...] Si per la diferent estructura dels nostres òrgans, es donés el cas que el mateix objecte produís en les ments de diversos homes diferents idees alhora, per exemple, si la idea que una violeta produís en la ment d'un home a través dels seus ulls fos la mateixa que una calèndula produís en un altre home, i viceversa [...] això mai no podria ser conegut. Perquè la ment d'un home no pot passar al cos de l'altre per percebre quines aparences són produïdes pels òrgans de l'altre [...]. Perquè si totes les coses que tenen la textura d'una violeta produïssin constantment la idea que ell anomena <i>blau</i> i totes les que tenen la textura d'una calèndula produïssin constantment la idea que ell anomena <i>groc</i> de manera igualment constant, fossin les que fossin les aparences en la seva ment, ell seria capaç, amb aquestes aparences, de distingir regularment les coses per al seu ús, i de comprendre i de significar aquelles distincions marcades pels noms <i>blau</i> i <i>groc</i>, com si les aparences, o idees en la seva ment, rebudes d'aquestes dues flors, fossin exactament les mateixes que les idees en les ments d'altres homes. (2.32.15)</p>
29	<p>Substance and accidents of little use in philosophy. They who first ran into the notion of accidents, as a sort of real beings that needed something to inhere in, were forced to find out the word <i>substance</i> to support them. Had the poor Indian philosopher (who imagined that the earth also wanted something to bear it up) but thought of this word <i>substance</i>, he needed not to have been at the trouble to find an elephant to support it, and a tortoise to support his elephant: the word <i>substance</i> would have done it effectually (...) (2.13.19)</p>	<p>Substància i accidents, de poca utilitat en filosofia. Els qui primer es van trobar amb la noció d'accident, com una mena d'éssers reals que necessitaven quelcom on ser inherents, es van veure obligats a trobar la paraula <i>substància</i> per donar-los suport. Si el pobre filòsof de l'Índia (que va imaginar que la terra també necessitava alguna cosa en què tingués suport) hagués pensat en aquesta paraula <i>substància</i>, s'hauria estalviat el problema de trobar un elefant que fes de suport, i una tortuga que donés suport a l'elefant: la paraula <i>substància</i> ho hauria fet eficaçment [...] (2.13.19)</p>
30	<p>(...) And he that inquired might have taken it for as good an answer from an Indian philosopher,— that substance, without knowing what it is, is that which supports the earth, as we take it for a sufficient answer and good doctrine from our European philosophers,— that substance, without knowing what it is, is that which supports accidents. So that of substance, we have no idea of what it is, but only a confused, obscure one of what it does. (2.13.19)</p>	

31	<p>Idea of substance not innate. I confess there is another idea which would be of general use for mankind to have, as it is of general talk as if they had it; and that is the idea of substance; which we neither have nor can have by sensation or reflection. If nature took care to provide us any ideas, we might well expect they should be such as by our own faculties we cannot procure to ourselves; but we see, on the contrary, that since, by those ways whereby other ideas are brought into our minds, this is not, we have no such clear idea at all; and therefore signify nothing by the word substance but only an uncertain supposition of we know not what, i.e. of something whereof we have no [particular distinct positive] idea, which we take to be the substratum, or support, of those ideas we do know. (1.4.18)</p>	<p>La idea de la substància no és innata. Confesso que hi ha una altra idea que seria d'ús general per a la humanitat, ja que parlem en general com si la tinguéssim. Aquesta és la idea de substància, la qual ni tenim ni podem tenir per sensació o per reflexió. Si la naturalesa s'encarregués de proveir-nos d'idees, ben bé podríem esperar que aquestes fossin tals que nosaltres no podríem haver-les adquirides per les nostres pròpies facultats. Però veiem, per contra, que pels camins pels quals altres idees arriben a la nostra ment aquesta no ho fa, i que no tenim cap idea clara de substància. I, per tant, no signifiquem res amb la paraula <i>substància</i>, sinó només una suposició incerta de no sabem què, és a dir, una cosa de la qual no tenim cap idea [particular, diferent, positiva], que considerem que és el substrat o suport d'aquelles idees que sí que coneixem. (1.4.18)</p>
----	--	---

Coneixement i realitat: Berkeley

pablo.rychter@uv.es

En aquest document trobareu la major part dels textos de Berkeley que surten en les presentacions Power Point fetes a classe. La seva finalitat és facilitar el seguiment de la classe, per la qual cosa es recomana imprimir-lo i portar-lo a classe. Noteu que **les lectures obligatòries de Locke no es redueixen a aquesta selecció de fragments**. Consulteu l'annex a la guia docent per veure la llista completa dels textos de Berkeley que **heu de llegir**.

(Traducció del professor)

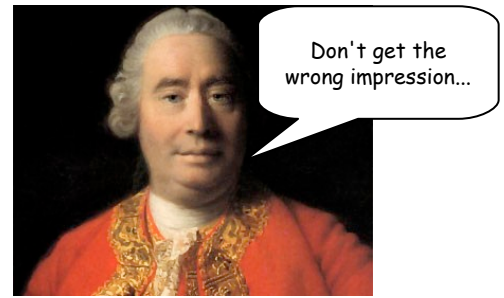
1	It is evident to any one who takes a survey of the objects of human knowledge, that they are either ideas actually imprinted on the senses; or else such as are perceived by attending to the passions and operations of the mind (1)	És evident per a qualsevol que faci un examen dels objectes del coneixement humà que aquests són o bé idees impreses en els sentits, o bé percebudes en atendre les passions i operacions de la ment (1).
2	By touch I perceive hard and soft, heat and cold, motion and resistance, and of all these more and less either as to quantity or degree. Smelling furnishes me with odours; the palate with tastes; and hearing conveys sounds to the mind in all their variety of tone and composition. And as several of these are observed to accompany each other, they come to be marked by one name, and so to be reputed as one thing. Thus, for example a certain colour, taste, smell, figure and consistence having been observed to go together, are accounted one distinct thing, signified by the name <i>apple</i> ; other collections of ideas constitute a stone, a tree, a book, and the like sensible things (1)	Pel tacte percebo allò que és dur i allò suau, la calor i el fred, el moviment i la resistència, i de tot això més o menys en quantitat o grau. L'olfacte em proporciona olors; el paladar, sabors i el sentit de l'oïda transmet a la ment sons en tota la seva varietat de tons i composició. I ja que s'observa que algunes d'aquestes s'acompanyen entre si, passen a quedar marcats per un nom, i així a ser reconegudes com una cosa. Així, per exemple, quan observem que uns determinats color, sabor, olor, figura i consistència van junts, els considerem com una cosa diferenciada, significada pel nom <i>poma</i> . Altres col·leccions d'idees constitueixen una pedra, un arbre, un llibre, i la resta de coses sensibles. (1)
3	But, besides all that endless variety of ideas or objects of knowledge, there is likewise something which knows or perceives them, and exercises divers operations, as willing, imagining, remembering, about them. This perceiving, active being is what I call mind, spirit, soul, or myself. By which words I do not denote any one of my ideas, but a thing entirely distinct from them, wherein, they exist, or, which is the same thing, whereby they are perceived, for the existence of an idea consists in being perceived (2)	Però, a més de tota aquesta varietat infinita d'idees o objectes de coneixement, hi ha també quelcom que les coneix o les percep, i que exercita diverses operacions amb aquelles, com ara desitjar, imaginar, recordar. Aquest ser perceptor i actiu és el que jo anomeno <i>ment, esperit, ànima o jo</i> . Amb aquestes paraules no denoto cap de les meves idees, sinó una cosa enterament diferent d'aquestes, en la qual existeixen o, cosa que és el mateix, en la qual són percebudes, perquè l'existència d'una idea consisteix a ser percebuda. (2)
4	The table I write on I say exists, that is, I see and feel it; and if I were out of my study I should say it existed-meaning thereby that if I was in my study I might perceive it, or that some other spirit actually does perceive it. There was an odour, that is, it was smelt; there was a sound, that is, it was heard; a colour or figure, and it was perceived by sight or touch. This is all that I can understand by these and the like expressions (3).	De la taula on escric dic que existeix, és a dir, que la veig i la sento; i si fos fora del meu estudi, hauria de dir que ha existit –significant amb això que si estigués en el meu estudi, podria percebre-la, o que algun altre esperit realment la percep. Hi ha hagut una olor, és a dir, s'olorava; hi ha hagut un soroll, és a dir, se sentia; un color o figura, és a dir, eren percebuts per la vista o el tacte. Això és tot el que puc entendre per aquestes expressions i altres del mateix tipus (3).

5	For as to what is said of the absolute existence of unthinking things without any relation to their being perceived, that seems perfectly unintelligible. Their <i>esse</i> is perceived, nor is it possible they should have any existence out of the minds or thinking things which perceive them. (3)	Pel que fa al que es diu de l'existència absoluta de coses inanimades, sense cap relació amb la seva condició de ser percebudes, això sembla perfectament intel·ligible. El seu <i>esse</i> és <i>percepi</i> , i no és possible que tinguin una existència fora de les ments o coses pensants que les perceben. (3)
6	It is indeed an opinion strangely prevailing amongst men, that houses, mountains, rivers, and in a word all sensible objects, have an existence, natural or real, distinct from their being perceived by the understanding. But, with how great an assurance and acquiescence soever this principle may be entertained in the world, yet whoever shall find in his heart to call it in question may, if I mistake not, perceive it to involve a manifest contradiction. (4)	És efectivament una opinió estranyament prevalent entre els homes que cases, muntanyes, rius, i en una paraula tots els objectes sensibles, tenen una existència, natural o real, diferent del seu ser percebuts per l'enteniment. Però per més gran que sigui la seguretat i l'aquiescència amb què aquest principi es mantingui arreu del món, qui al seu interior l'examini podrà, si no m'equivoco, percebre que involucra una contradicció manifesta. (4)
7	But, say you, though the ideas themselves do not exist without the mind, yet there may be things like them, whereof they are copies or resemblances, which things exist without the mind in an unthinking substance. (8)	Però, vós direu, encara si les idees mateixes no existeixen sense la ment, pot haver-hi coses com aquelles, de les quals són còpies o semblances, i que existeixen fora de la ment en una substància no pensant. (8)
8	I answer, an idea can be like nothing but an idea; a colour or figure can be like nothing but another colour or figure. If we look but never so little into our thoughts, we shall find it impossible for us to conceive a likeness except only between our ideas. Again, I ask whether those supposed originals or external things, of which our ideas are the pictures or representations, be themselves perceivable or no? If they are, then they are ideas and we have gained our point; but if you say they are not, I appeal to any one whether it be sense to assert a colour is like something which is invisible; hard or soft, like something which is intangible; and so of the rest. (8)	A això responc que una idea no pot ser com res que no sigui una idea: un color o una figura no poden ser més que com un altre color o figura. No cal més que indagar una mica en els nostres pensaments, per trobar que ens resulta impossible concebre una semblança que no sigui entre les nostres idees. De nou pregunto: aquests suposats originals o coses externes, de les quals les nostres idees són les imatges o representacions, són ells mateixos perceptibles o no? Si ho són, aleshores són idees i hem guanyat el nostre punt. I si em dieu que no ho són, demano a qualsevol si té sentit afirmar que un color és com quelcom invisible, o que allò que és dur o tou és com quelcom intangible, i així per a la resta. (8)
9	But, say you, surely there is nothing easier than for me to imagine trees, for instance, in a park, or books existing in a closet, and nobody by to perceive them. (23)	Però, vós direu, segurament no hi ha res més fàcil per a mi que imaginar, per exemple, uns arbres en un parc, o uns llibres existents en un armari, i ningú al voltant que els percebi. (23)
10	I answer, you may so, there is no difficulty in it; but what is all this, I beseech you, more than framing in your mind certain ideas which you call <i>books</i> and <i>trees</i> , and the same time omitting to frame the idea of any one that may perceive them? But do not you yourself perceive or think of them all the while? This therefore is nothing to the purpose; it only shews you have the power of imagining or forming ideas in your mind: but it does not shew that you can conceive it possible the objects of your thought may exist without the mind. To make out this, it is necessary that you conceive them existing unperceived or unthought of, which is a manifest repugnancy.... When we do our utmost to conceive the existence of external bodies, we are all the while only contemplating our own ideas. But the mind taking no notice of itself, is deluded to think it can and does conceive bodies	Jo responc que ho podeu fer sense cap dificultat. Però què és tot això, us demano, sinó formar en la ment certes idees que anomenau <i>llibres</i> i <i>arbres</i> , i al mateix temps ometre formar la idea d'algú que pot percebre-les? Però no les percebeu o penseu vós mateix mentrestant? Per tant, res d'això no val per al propòsit, sinó que només mostra que teniu el poder d'imaginar o formar idees en la vostra ment. Però no mostra que podeu concebre la possibilitat que els objectes del vostre pensament puguin existir sense la ment. Per establir aquest punt, caldria que els concebéssiu existint inconcebuts o impensats, la qual cosa és una contradicció manifesta[...] [...] Quan fem tot el possible per concebre l'existència dels cossos externs, estem tot alhora només contemplant les nostres pròpies idees. Però la ment, sense notar-se a si mateixa, s'enganya en pensar que pot concebre (i que

	existing unthought of or without the mind, though at the same time they are apprehended by or exist in itself. A little attention will discover to any one the truth and evidence of what is here said, and make it unnecessary to insist on any other proofs against the existence of material substance. (23)	de fet concep) cossos que existeixen impensats o fora de la ment, tot i que al mateix temps són copsats per ella o existeixen en ella. Una mica d'atenció descobrirà a qualsevol persona la veritat i l'evidència del que aquí es diu, i no serà necessari insistir en altres proves en contra de l'existència de la substància material. (23)
11	perhaps it may be thought easier to conceive and explain the manner of [the] production [of all our sensations], by supposing external bodies in their likeness rather than otherwise; and so it might be at least probable there are such things as bodies that excite their ideas in our minds. (19)	potser es pensarà que concebre i explicar la forma de [la] producció [de totes les nostres sensacions] és més fàcil si suposem cossos que s'assemblin que si no ho fem, i que, per tant, és almenys probable que hi hagi coses com ara els cossos que exciten idees en les nostres ments. (19)
12	But neither can this be said; for, though we give the materialists their external bodies, they by their own confession are never the nearer knowing how our ideas are produced; since they own themselves unable to comprehend in what manner body can act upon spirit, or how it is possible it should imprint any idea in the mind. (19)	Però tampoc això no es pot dir. Perquè, encara que donem als materialistes els seus cossos externs, ells no estan més a prop, segons la seva pròpia confessió, de conèixer com és que es produeixen les nostres idees, atès que es declaren incapaços de comprendre de quina manera el cos pot actuar sobre l'esperit, o com és possible que imprimeixi idea alguna en la ment. (19)
13	We perceive a continual succession of ideas, some are anew excited, others are changed or totally disappear. There is therefore some cause of these ideas, whereon they depend, and which produces and changes them. That this cause cannot be any quality or idea or combination of ideas, is clear from the preceding section. I must therefore be a substance; but it has been shewn that there is no corporeal or material substance: it remains therefore that the cause of ideas is an incorporeal active substance or Spirit. (26)	Percebem una contínua successió d'idees, algunes s'exciten de nou, altres canvien o desapareixen del tot. Per tant, hi ha una causa d'aquestes idees, que les produeix i les canvia, i de la qual depenen. Que aquesta causa no pot ser una qualitat o idea o conjunt d'idees, es desprèn de la secció anterior. Per tant, ha de ser una substància. Però s'ha mostrat que no hi ha cap substància corpòria o material. Només queda, doncs, que la causa de les idees és una substància o Esperit incorpori i actiu. (26)
14	it will be objected that from the foregoing principles it follows things are every moment annihilated and created anew. The objects of sense exist only when they are perceived; the trees therefore are in the garden, or the chairs in the parlour, no longer than while there is somebody by to perceive them. Upon shutting my eyes all the furniture in the room is reduced to nothing, and barely upon opening them it is again created (45).	es pot objectar que dels principis anteriors se segueix que les coses són a cada instant aniquilades i creades de nou. Els objectes dels sentits només existeixen quan són percebuts; per tant, els arbres són al jardí, o les cadires a la sala, només mentre hi ha algú per a percebre'ls. En tancar els meus ulls, tot el mobiliari de l'habitació es redueix a no res, i tan sols amb obrir-los es crea de nou (45).
15	though we hold indeed the objects of sense to be nothing else but ideas which cannot exist unperceived; yet we may not hence conclude they have no existence except only while they are perceived by us, since there may be some other spirit that perceives them though we do not. Wherever bodies are said to have no existence without the mind, I would not be understood to mean this or that particular mind, but all minds whatsoever. It does not therefore follow from the foregoing principles that bodies are annihilated and created every moment, or exist not at all during the intervals between our perception of them (48).	encara que efectivament mantenim que els objectes dels sentits no són altra cosa que idees que no poden existir no percebudes, no per això hem de concloure que no tenen existència quan no són percebudes per nosaltres, ja que pot haver-hi algun altre esperit que les percebi quan nosaltres no ho fem. Quan dic que els cossos no tenen existència sense la ment, no se m'ha d'entendre com a fent referència a aquesta o aquella ment particular, sinó a qualsevol ment en general. Per tant, no se segueix dels principis anteriors que els cossos siguin aniquilats i creats a cada moment, o que existeixin en absolut durant els intervals que hi ha entre les nostres percepcions d'aquells (48).

Hume sobre el coneixement i la realitat

pablo.rychter@uv.es

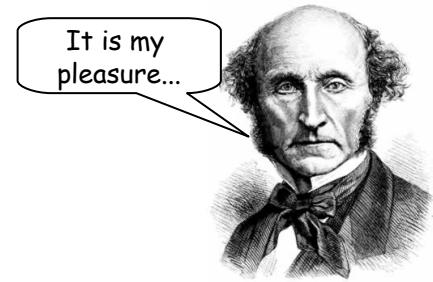
En aquest document trobareu la major part dels textos de Hume que surten en les presentacions Power Point fetes a classe. La seva finalitat és facilitar el seguiment de la classe, per la qual cosa es recomana imprimir-lo i portar-lo a classe. Noteu que **les lectures obligatòries de Hume no es redueixen a aquesta selecció de fragments**. Consulteu l'annex a la guia docent per veure la llista completa dels textos de Hume que **heu de llegir**.

(Traducció del professor)

1	All the perceptions of the human mind resolve themselves into two distinct kinds, which I shall call IMPRESSIONS and IDEAS. The difference betwixt these consists in the degrees of force and liveliness, with which they strike upon the mind, and make their way into our thought or consciousness.	Totes les percepcions de la ment humana es redueixen a dues classes diferents, que anomenaré IMPRESSIONS i IDEES. La diferència entre aquestes consisteix en el grau de força i vivacitat amb què colpegen la ment i s'obren camí en el nostre pensament o consciència.
2	There is another division of our perceptions, which it will be convenient to observe, and which extends itself both to our impressions and ideas. This division is into SIMPLE and COMPLEX. Simple perceptions or impressions and ideas are such as admit of no distinction nor separation. The complex are the contrary to these, and may be distinguished into parts. Though a particular colour, taste, and smell, are qualities all united together in this apple, it is easy to perceive they are not the same, but are at least distinguishable from each other.	Hi ha una altra divisió entre les nostres percepcions que convindrà observar, i que abasta tant les impressions com les idees. Aquesta divisió és la divisió entre SIMPLES i COMPLEXES. Les percepcions (o impressions i idees) simples no admeten cap distinció ni separació. Amb les complexes passa el contrari i s'hi poden distingir parts. Encara que un color, gust i olor particulars són qualitats totes unides en aquesta poma, és fàcil de percebre que no són el mateix, sinó que són almenys distingibles entre si.
3	THAT ALL OUR SIMPLE IDEAS IN THEIR FIRST APPEARANCE ARE DERIVED FROM SIMPLE IMPRESSIONS, WHICH ARE CORRESPONDENT TO THEM, AND WHICH THEY EXACTLY REPRESENT.	QUE TOTES LES NOSTRES IDEES SIMPLES EN LA SEVA PRIMERA APARICIÓ ES DERIVEN DE IMPRESSIONS SIMPLES A LES QUALS ES CORRESPONEN I A LES QUALS REPRESENTEN EXACTAMENT.
4	There are some philosophers who imagine we are every moment intimately conscious of what we call our SELF; that we feel its existence and its continuance in existence; and are certain, beyond the evidence of a demonstration, both o its perfect identity and simplicity.	Hi ha alguns filòsofs que imaginem que som en tot moment íntimament conscients del que anomenem el nostre JO, que sentim la seva existència i la seva continuïtat en l'existència. I estan segurs, per damunt de l'evidència d'una demostració, de la seva perfecta identitat i simplicitat.
5	Unluckily all these positive assertions are contrary to that very experience, which is pleaded for them, nor have we any idea of self, after the manner it is here explained. For from what impression coued this idea be derived?	Malauradament, totes aquestes afirmacions positives són contràries a l'experiència que s'addueix al seu favor, i no tenim cap idea del jo de la manera que s'explica aquí. Perquè de quina impressió podria derivar-se aquesta idea?

6	<p>But self or person is not any one impression, but that to which our several impressions and ideas are supposed to have a reference. If any impression gives rise to the idea of self, that impression must continue invariably the same, through the whole course of our lives; since self is supposed to exist after that manner. But there is no impression constant and invariable.</p>	<p>Però el jo o persona no és cap impressió, sinó allò a què les nostres diverses impressions i idees se suposa que tenen referència. Si alguna impressió dóna lloc a la idea del jo, aquesta impressió ha de continuar essent invariablement la mateixa, a través de tot el curs de la nostra vida, ja que se suposa que el jo existeix d'aquesta forma. Però no hi ha cap impressió constant i invariable.</p>
7	<p>For my part, when I enter most intimately into what I call myself, I always stumble on some particular perception or other, of heat or cold, light or shade, love or hatred, pain or pleasure. I never can catch myself at any time without a perception, and never can observe any thing but the perception.</p>	<p>Per la meva part, sempre que penetro íntimament en el que anomeno <i>jo</i>, en tot moment em trobo amb una o una altra percepció particular, de calor o de fred, llum o ombra, amor o odi, dolor o plaer. Mai no puc agafar el meu jo sense una percepció, i mai no puc observar res més que la percepció.</p>
8	<p>When my perceptions are removed for any time, as by sound sleep; so long am I insensible of myself, and may truly be said not to exist. And were all my perceptions removed by death, and coued I neither think, nor feel, nor see, nor love, nor hate after the dissolution of my body, I should be entirely annihilated, nor do I conceive what is farther requisite to make me a perfect non-entity.</p>	<p>Quan les meves percepcions se suprimeixen per un temps, com ara durant un son profund, no m'adono de mi mateix i es pot dir veritablement que no existeixo. I si totes les meves percepcions fossin eliminades per la mort, i si no pogués pensar, ni sentir, ni veure, ni amar, ni odiar després de la dissolució del meu cos, estaria totalment aniquilat i no puc concebre quin seria el requisit ulterior per a ser una perfecta no-entitat.</p>
9	<p>nothing but a bundle or collection of different perceptions, which succeed each other with an inconceivable rapidity, and are in a perpetual flux and movement.</p>	<p>res més que un feix o col·lecció de percepcions diferents, que se succeeixen amb una rapidesa inconcebible i estan en perpetu flux i moviment.</p>
10	<p>The mind is a kind of theatre, where several perceptions successively make their appearance; pass, re-pass, glide away, and mingle in an infinite variety of postures and situations. (...) The comparison of the theatre must not mislead us. They are the successive perceptions only, that constitute the mind; nor have we the most distant notion of the place, where these scenes are represented, or of the materials, of which it is composed.</p>	<p>La ment és una espècie de teatre on diverses percepcions apareixen successivament: passen, tornen a passar, s'esmunyen i es barregen en una varietat infinita de postures i situacions. [...] La comparació del teatre no ha de confondre'ns. Són només les percepcions successives les que constitueixen la ment; no tenim ni la noció més remota del lloc on aquestes escenes són representades ni dels materials dels quals es componen.</p>

J. S Mill: l'utilitarisme
pablo.rychter@uv.es

En aquest document trobareu la major part dels textos de Mill que surten en les presentacions Power Point fetes a classe. La seva finalitat és facilitar el seguiment de la classe, per la qual cosa es recomana imprimir-lo i portar-lo a classe. Noteu que **les lectures obligatòries de Mill no es redueixen a aquesta selecció de fragments**. Consulteu l'annex a la guia docent per veure la llista completa dels textos de Hume que **heu de llegir**.

1	actions are right in proportion as they tend to promote happiness, wrong as they tend to produce the reverse of happiness. By happiness is intended pleasure, and the absence of pain; by unhappiness, pain, and the privation of pleasure.	
2	pleasure, and freedom from pain, are the only things desirable as ends; and that all desirable things (which are as numerous in the utilitarian as in any other scheme) are desirable either for the pleasure inherent in themselves, or as means to the promotion of pleasure and the prevention of pain	
3	It is quite compatible with the principle of utility to recognise the fact, that some kinds of pleasure are more desirable and more valuable than others.	
4	All honour to those who can abnegate for themselves the personal enjoyment of life, when by such renunciation they contribute worthily to increase the amount of happiness in the world; but he who does it, or professes to do it, for any other purpose, is no more deserving of admiration than the ascetic mounted on his pillar. He may be an inspiring proof of what men can do, but assuredly not an example of what they should.	
5	The utilitarian morality does recognise in human beings the power of sacrificing their own greatest good for the good of others. It only refuses to admit that the sacrifice is itself a good. A sacrifice which does not increase, or tend to increase, the sum total of happiness, it considers as wasted. The only self-renunciation which it applauds, is devotion to the happiness, or to some of the means of happiness, of others	
6	Though it is only in a very imperfect state of the world's arrangements that any one can best serve the happiness of others by the absolute sacrifice of his own, yet so long	

	as the world is in that imperfect state, I fully acknowledge that the readiness to make such a sacrifice is the highest virtue which can be found in man.	
7	the happiness which forms the utilitarian standard of what is right in conduct, is not the agent's own happiness, but that of all concerned. As between his own happiness and that of others, utilitarianism requires him to be as strictly impartial as a disinterested and benevolent spectator.	
8	find fault with its standard as being too high for humanity	
9	<p>It is the business of ethics to tell us what are our duties, or by what test we may know them; but no system of ethics requires that the sole motive of all we do shall be a feeling of duty; on the contrary, ninety-nine hundredths of all our actions are done from other motives, and rightly so done, if the rule of duty does not condemn them. [...]</p> <p>He who saves a fellow creature from drowning does what is morally right, whether his motive be duty, or the hope of being paid for his trouble; he who betrays the friend that trusts him, is guilty of a crime, even if his object be to serve another friend to whom he is under greater obligations.</p>	
10	<p>there is not time, previous to action, for calculating and weighing the effects of any line of conduct on the general happiness.</p> <p>[T]here has been ample time, namely, the whole past duration of the human species. During all that time, mankind have been learning by experience the tendencies of actions, on which experience all the prudence, as well as all the morality of life, is dependent [...]</p> <p>It is truly a whimsical supposition that, if mankind were agreed in considering utility to be the test of morality, they would remain without any agreement as to what is useful, and would take no measures for having their notions on the subject taught to the young, and enforced by law and opinion [...]</p> <p>[M]ankind must by this time have acquired positive beliefs as to the effects of some actions on their happiness; and the beliefs which have thus come down are the rules of morality for the multitude, and for the philosopher until he has succeeded in finding better.</p>	
11	To inform a traveller respecting the place of his ultimate destination, is not to forbid the use of landmarks and direction-posts on the way.	

12	<p>The corollaries from the principle of utility, like the precepts of every practical art, admit of indefinite improvement, and, in a progressive state of the human mind, their improvement is perpetually going on.</p>	
13	<p>the thoughts of the most virtuous man need not on these occasions travel beyond the particular persons concerned, except so far as is necessary to assure himself that in benefiting them he is not violating the rights, that is, the legitimate and authorised expectations, of any one else. The multiplication of happiness is, according to the utilitarian ethics, the object of virtue: the occasions on which any person (except one in a thousand) has it in his power to do this on an extended scale, in other words to be a public benefactor, are but exceptional; and on these occasions alone is he called on to consider public utility; in every other case, private utility, the interest or happiness of some few persons, is all he has to attend to.</p>	

Coneixement i Realitat: Locke, Berkeley i Hume

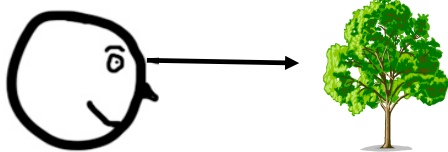
Nota important: Aquest material està pensat per ser usat per professor i estudiants en les classes de l'assignatura Textos Filosòfics en Llengua Anglesa (Grup B). No és material d'estudi autònom per part de l'estudiant, i l'autor recomana a altres professors interessats a fer-ho servir en les seves classes que en facin una revisió personal i una adaptació a les seves necessitats docents particulars.

Coneixement i realitat

Ens centrarem en els següents punts:

- (1) La bretxa entre representació i realitat: les coses són diferents de com ens que són –de com ens les representem.
- (2) Empirisme (= antiinnatisme): totes les nostres idees vénen de la experiència.
- (3) Llenguatge: com funciona el llenguatge, segons Locke i Berkeley.
- (4) La teoria de la substància.

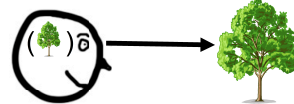
(1) La bretxa entre representació i realitat

Què passa quan (sembla que) em trobo davant d'un arbre? Què passa en l'experiència sensorial?

Parlarem de diferents posicions sobre com ens relacionem amb la realitat a través de la percepció.

El realisme ingenu

Es dona per pressuposat que les nostres idees se semblen a la realitat. La qüestió de la adequació no es planteja.

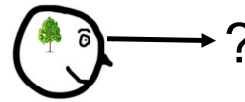
El realisme ingenu versus la bretxa

El realisme ingenu és la concepció comuna en temps premoderns –els temps que van precedir els empiristes britànics.

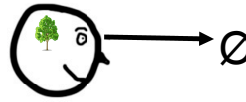
Els empiristes britànics van adoptar la posició segons la qual hi ha una bretxa entre representació i realitat.

Més concretament, van adoptar alguna de les imatges següents.

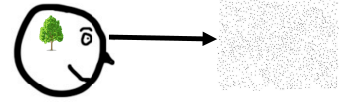
La bretxa entre representació i realitat

La imatge escèptica (Hume?)

La imatge antimaterialista de Berkeley

La imatge de Locke

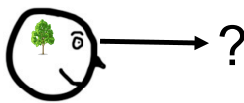
La bretxa entre representació i realitat

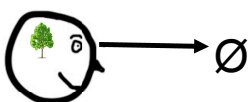
La bretxa entre representació i realitat

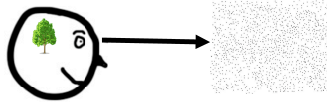
La bretxa entre representació i realitat

La imatge escèptica (Hume?)

La imatge antimaterialista de Berkeley

La imatge de Locke

La bretxa entre representació i realitat

En totes aquestes imatges, això amb què estem immediatament en contacte són les nostres idees.

Que hi hagi alguna cosa més enllà de les nostres idees ha de ser provat.

I si hi ha alguna cosa més, pot no ser similar a les nostres idees. Ens representem els arbres com si fossin verds i marrons, però potser el que realment causa aquestes idees no sigui en si mateix verd i marró.

Però què són les idees?

La bretxa entre representació i realitat: idees

Aquesta es la caracterització inicial que en fa Locke:

....before I proceed on to what I have thought on this subject, I must here in the entrance beg pardon of my reader for the frequent use of the word idea, which he will find in the following treatise. It being that term which, I think, serves best to stand for whatsoever is the object of the understanding when a man thinks, I have used it to express whatever is meant by phantasm, notion, species, or whatever it is which the mind can be employed about in thinking; and I could not avoid frequently using it.

I presume it will be easily granted me, that there are such ideas in men's minds: every one is conscious of them in himself; and men's words and actions will satisfy him that they are in others.

Our first inquiry then shall be,— how they come into the mind.

(*Essay*, Book I sect.1)

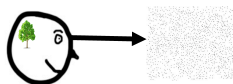
La bretxa entre representació i realitat

Locke diu que les idees són els continguts de la ment humana, i que les paraules corresponen a idees.

Dóna alguns exemples:

....men have in their minds several ideas,— such as are those expressed by the words whiteness, hardness, sweetness, thinking, motion, man, elephant, army, drunkenness, and others (2.1.1)

La bretxa entre representació i realitat

Locke creu que hi ha una bretxa entre la nostra percepció del món i com el món és en si mateix.

Una part de com el món s'ens apareix és la nostra contribució.

(2) Empirisme

Empirisme

D'on vénen les nostres idees?

Locke, Hume, i Berkeley: de la nostra experiència sensorial.

Descartes i altres "racionalistes": almenys algunes d'elles són innates.

≠

L'empirisme en Locke

Locke creia que tot el nostre coneixement prové de l'experiència.

Veurem ara com aquesta idea és present en l'*Assaig*.

En el llibre I de l'*Assaig* Locke presenta una sèrie d'arguments en contra de l'innatisme.

L'empirisme en Locke

- Aquests són els seus primers arguments en contra de l'innatisme:

It would be sufficient to convince unprejudiced readers of the falseness of this supposition, if I should only show (as I hope I shall in the following parts of this Discourse) how men, barely by the use of their natural faculties, may attain to all the knowledge they have, without the help of any innate impressions...

...it would be impertinent to suppose the ideas of colours innate in a creature to whom God hath given sight, and a power to receive them by the eyes from external objects...(1.2.1)

L'empirisme en Locke

Una reconstrucció possible de l'argument del assentiment universal:

P1. És universalment acceptat que "això que és, és"

P2. Si és universalment acceptat que "això que és, és", aleshores aquest principi és conegut de manera innata.

C. "això que és, és" és conegut de manera innata (i per tant l'innatisme és vertader)

L'empirisme en Locke

En contra de l'argument de l'assentiment universal.

If it were true in matter of fact, that there were certain truths wherein all mankind agreed, it would not prove them innate, if there can be any other way shown how men may come to that universal agreement...(1.2.3).

But, which is worse, this argument of universal consent, which is made use of to prove innate principles, seems to me a demonstration that there are none such: because there are none to which all mankind give an universal assent... (1.2.4)

...if these words "to be in the understanding" have any propriety, they signify to be understood. (1.2.5)

L'empirisme en Locke

- En el llibre II, Locke fa referència a la seva prèvia **refutació de l'innatisme**:

I know it is a received doctrine, that men have native ideas, and original characters, stamped upon their minds in their very first being. This opinion I have at large examined already. (2.1.1)

L'empirisme en Locke

- En la secció següent, trobem una afirmació típicament empirista: la ment comença com un **paper en blanc** i rep tots els seus continguts **de la experiència**:

Let us then suppose the mind to be, as we say, white paper, void of all characters, without any ideas:— How comes it to be furnished? Whence comes it by that vast store which the busy and boundless fancy of man has painted on it with an almost endless variety? Whence has it all the materials of reason and knowledge? To this I answer, in one word, from EXPERIENCE. (II. 1. 2)

L'empirisme en Locke

A continuació, Locke distingeix dues fonts per les quals adquirim idees: **sensació** i **reflexió**.

L'empirisme en Locke

- First, our Senses, conversant about particular sensible objects, do convey into the mind several distinct perceptions of things, according to those various ways wherein those objects do affect them. And thus we come by those ideas we have of yellow, white, heat, cold, soft, hard, bitter, sweet, and all those which we call sensible qualities (...). This great source of most of the ideas we have, depending wholly upon our senses, and derived by them to the understanding, I call SENSATION. (II. 1. 3)

L'empirisme en Locke

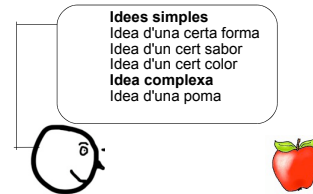
Secondly, the other fountain from which experience furnisheth the understanding with ideas is,— the perception of the operations of our own mind within us, as it is employed about the ideas it has got;— which operations, when the soul comes to reflect on and consider, do furnish the understanding with another set of ideas (...) I Call this REFLECTION, the ideas it affords being such only as the mind gets by reflecting on its own operations within itself. (II.1.4)

L'empirisme en Locke

- En els primers capítols del llibre II, Locke comença a donar plausibilitat a la idea que tots els continguts de les nostres ments, per més complexos que siguin, provenen de la sensació i de la reflexió.
- La peça clau per això és l'adopció d'una *teoria composicional de les idees*. Locke distingeix entre idees simples i complexes. Les idees simples componen idees complexes.

L'empirisme en Locke

Les idees simples són 'aparences uniformes'. Són idees de qualitats que normalment vénen juntes (coma ara el fred i la duresa de tros de gel). Però quan nosaltres vegem el gel, el que percebem són diferents idees simples que entren a la ment separadament.

L'empirisme en Locke

Podem compondre i descompondre idees, però no tenim el poder de decidir quines idees simples tenim ni de produir idees simples segons la nostra voluntat.

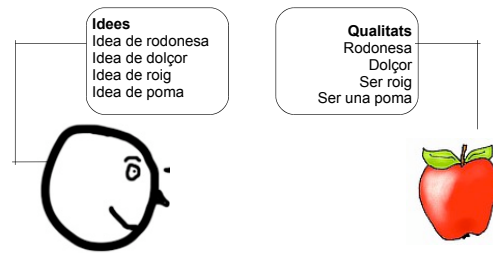
L'empirisme en Locke

But it is not in the power of the most exalted wit, or enlarged understanding, by any quickness or variety of thought, to invent or frame one new simple idea in the mind, not taken in by the ways before mentioned: nor can any force of the understanding destroy those that are there. The dominion of man, in this little world of his own understanding being much what the same as it is in the great world of visible things; wherein his power, however managed by art and skill, reaches no farther than to compound and divide the materials that are made to his hand (2.2.2)

(1) La bretxa entre representació i realitat

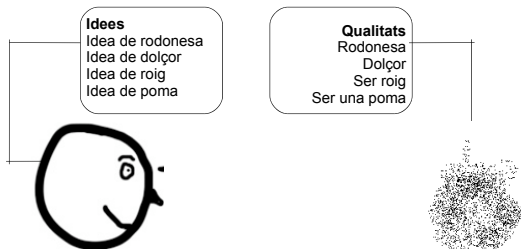
La bretxa entre representació i realitat

– Locke distingeix **idees** de **qualitats**.

La bretxa entre representació i realitat

– Locke distingeix **idees** de **qualitats**.

La bretxa entre representació i realitat

– Locke distingeix entre **idees** i **qualitats**.

Ideas in the mind, qualities in bodies. To discover the nature of our ideas the better, and to discourse of them intelligibly, it will be convenient to distinguish them as they are ideas or perceptions in our minds; and as they are modifications of matter in the bodies that cause such perceptions in us (2.8.7. See also 2.8.8)

La bretxa entre representació i realitat

– Locke distingeix entre **idees** i **qualitats**.

Whatever the mind perceives in itself, or is the immediate object of perception, thought, or understanding, that I call idea; and the power to produce any idea in our mind, I call quality of the subject wherein that power is. Thus a snowball having the power to produce in us the ideas of white, cold, and round,—the power to produce those ideas in us, as they are in the snowball, I call qualities; and as they are sensations or perceptions in our understandings, I call them ideas; which ideas, if I speak of sometimes as in the things themselves, I would be understood to mean those qualities in the objects which produce them in us. (2.2.8)

La bretxa entre representació i realitat

– Locke després distingeix qualitats **primàries** de qualitats secundàries

– La distinció està basada en la nova imatge científica: l'atomisme de Boyle.

– Són **qualitats primàries** aquelles que:

- tots els objectes materials tenen, incloent-hi els més petits.
- se semblen a les idees que produeixen en nosaltres.
- Forma, grandària, moviment, repòs, nombre.

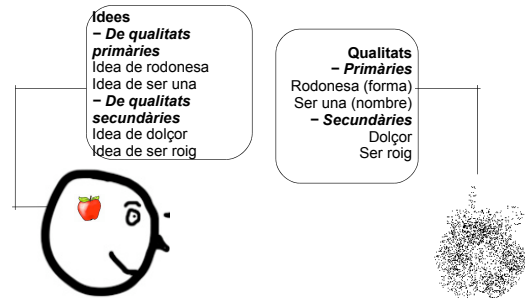
La bretxa entre representació i realitat

- Qualitats secundàries:

- No se semblen a les idees que produeixen en nosaltres.
- No són més que poders de produir idees en nosaltres.
- Depenen de les qualitats primàries.
- Colors, olors, sabors, sons.

La bretxa entre representació i realitat

Recordeu la distinció entre idees i qualitats

La bretxa entre representació i realitat

- Qualitats secundàries:

- such qualities which in truth are **nothing** in the objects themselves **but** power to produce various sensations in us by their primary qualities, i.e. by the bulk, figure, texture, and motion of their insensible parts, as colours, sounds, tastes. These I call secondary qualities. (2.8.10)

La bretxa entre representació i realitat

- Qualitats secundàries:

- Són poders de produir idees en nosaltres.
- Depenen de les qualitats primàries.
- No se semblen a les idees que produeixen.

Ideas of primary qualities are resemblances; of secondary, not. The ideas produced in us by these secondary qualities have no resemblance of them at all. There is nothing like our ideas, existing in the bodies themselves.

La bretxa entre representació i realitat

They are, in the bodies we denominate from them, only a power to produce those sensations in us: and what is sweet, blue, or warm in idea, is but the certain bulk, figure, and motion of the insensible parts, in the bodies themselves (2.8.15).

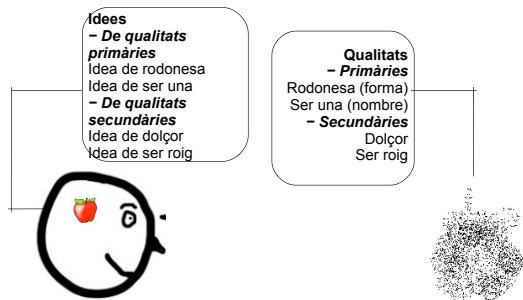
La bretxa entre representació i realitat

“is but the certain bulk, figure, and motion of the insensible parts, in the bodies themselves” (2.8.15).

- Aquesta es la idea que les qualitats secundàries depenen de les primàries.
- La poma és roja perquè els àtoms que la constitueixen tenen una forma particular, un moviment particular, etc.
- Si els àtoms fossin diferents, o si estiguessin disposats de manera diferent, la poma tindria un color diferent.

La bretxa entre representació i realitat

Recordeu la distinció entre idees i qualitats

La bretxa entre representació i realitat

No hem d'entendre Locke com dient que:

- Les qualitats secundàries estan solament en la ment.
- Les qualitats secundàries no existeixen en el món material.
- Els objectes no tenen colors.

(A pesar de passatges com ara 2.8.17)

Tanmateix, aquest és un error que alguns lectors de Locke van fer.

La bretxa entre representació i realitat

- Com funciona la percepció:

- by the operation of insensible particles on our senses. For, it being manifest that there are bodies and good store of bodies, each whereof are so small, that we cannot by any of our senses discover either their bulk, figure, or motion, (...) let us suppose at present that the different motions and figures, bulk and number, of such particles, affecting the several organs of our senses, produce in us those different sensations which we have from the colours and smells of bodies; v.g. that a violet, by the impulse of such insensible particles of matter, of peculiar figures and bulks, and in different degrees and modifications of their motions, causes the ideas of the blue colour, and sweet scent of that flower to be produced in our minds...

La bretxa entre representació i realitat

- Com funciona la percepció:

- It being no more impossible to conceive that God should annex such ideas to such motions, with which they have no similitude, than that he should annex the idea of pain to the motion of a piece of steel dividing our flesh, with which that idea hath no resemblance. (2.8.13)

La bretxa entre representació i realitat

- El món des del "punt de vista de Déu"

- Take away the sensation of them; let not the eyes see light or colours, nor the ears hear sounds; let the palate not taste, nor the nose smell, and all colours, tastes, odours, and sounds, as they are such particular ideas, vanish and cease, and are reduced to their causes, i.e. bulk, figure, and motion of parts. (2.8.17).

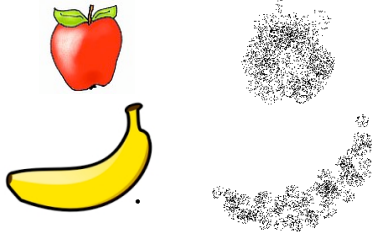
La bretxa entre representació i realitat

- Així es com també la ciència descriu la realitat. Hi ha una bretxa entre la imatge científica del món (com el món és en realitat?) i la imatge que en tenim des del punt de vista del sentit comú.

La bretxa entre representació i realitat

- Coses que són molt diferents per a nosaltres (perquè, per exemple, tenen diferents colors), no ho són tant des del punt de vista de la ciència (no ho són realment).

La bretxa entre representació i realitat

- Locke dóna diferents arguments per traçar la distinció entre qualitats primàries i secundàries.

- Un argument és que té el suport de la ciència i de la teoria de la percepció.

- Un segon argument apel·la a les il·lusions sensorials:

For, if we imagine warmth, as it is in our hands, to be nothing but a certain sort and degree of motion in the minute particles of our nerves or animal spirits, we may understand how it is possible that the same water may, at the same time, produce the sensations of heat in one hand and cold in the other; which yet figure never does, that never producing — the idea of a square by one hand which has produced the idea of a globe by another (2.8.21).

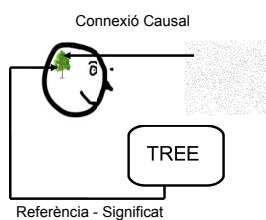
(3) El llenguatge segons Locke

Coneixement i realitat

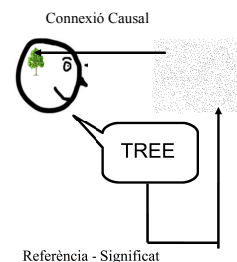
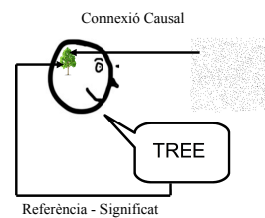
Ens centrarem en els següents punts:

- (1) La bretxa entre representació i realitat: las cosas són diferents de com ens sembla que són –de com ens les representem.
- (2) Empirisme (= antiinnatisme): totes les nostres idees vénen de la experiència.
- (3) Llenguatge: com funciona el llenguatge, segons Locke i Berkeley.
- (4) La teoria de la substància.

El llenguatge segons Locke

El llenguatge segons Locke

La imatge de Locke

Una imatge més contemporània

Les paraules són signes d'idees

Man, though he have great variety of thoughts, and such from which others as well as himself might receive profit and delight; yet they are all within his own breast, invisible and hidden from others, nor can of themselves be made to appear. The comfort and advantage of society not being to be had without communication of thoughts, it was necessary that man should find out some external sensible signs, whereof those invisible ideas, which his thoughts are made up of, might be made known to others. (3.2.1)

Després Locke diu que les paraules són signes **arbitraris**. Quina raon hi dóna? És una bona raó?

Les paraules són signes d'idees

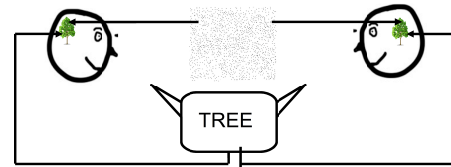
(...) Thus we may conceive how words, which were by nature so well adapted to that purpose, came to be made use of by men as the signs of their ideas; not by any natural connexion that there is between particular articulate sounds and certain ideas, for then there would be but one language amongst all men; but by a voluntary imposition, whereby such a word is made arbitrarily the mark of such an idea. The use, then, of words, is to be sensible marks of ideas; and the ideas they stand for are their proper and immediate signification. (3.2.1)

Les paraules són signes d'idees

En la secció següent, Locke dibuixa una imatge molt explícita de com llenguatge, ment i realitat es relacionen entre si.

Words, in their primary or immediate signification, stand for nothing but the ideas in the mind of him that uses them, how imperfectly soever or carelessly those ideas are collected from the things which they are supposed to represent (...) Words being voluntary signs, they cannot be voluntary signs imposed by him on things he knows not. That would be to make them signs of nothing, sounds without signification. A man cannot make his words the signs either of qualities in things, or of conceptions in the mind of another, whereof he has none in his own (3.2.2).

La comunicació segons Locke

Men (...) suppose that the idea they make it a sign of is precisely the same to which the understanding men of that country apply that name (3.2.4).

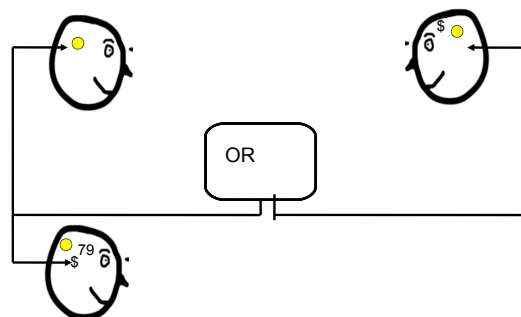
Què significa aquí 'same'?

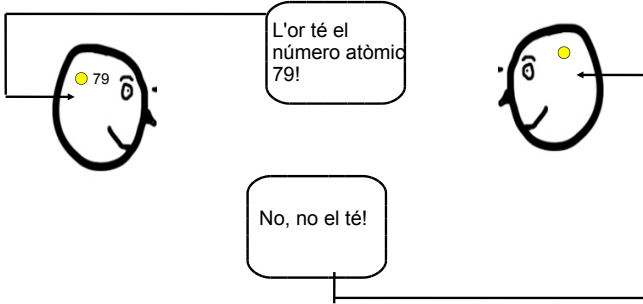
Què tan comuna és aquesta suposició? Què ens mostra l'exemple de l'or?

L'exemple de l'or

A child having taken notice of nothing in the metal he hears called gold, but the bright shining yellow colour, he applies the word gold only to his own idea of that colour, and nothing else; and therefore calls the same colour in a peacock's tail gold. Another that hath better observed, adds to shining yellow great weight: and then the sound gold, when he uses it, stands for a complex idea of a shining yellow and a very weighty substance. Another adds to those qualities fusibility: and then the word gold signifies to him a body, bright, yellow, fusible, and very heavy. Another adds malleability. Each of these uses equally the word gold, when they have occasion to express the idea which they have applied it to: but it is evident that each can apply it only to his own idea (3.2.3).

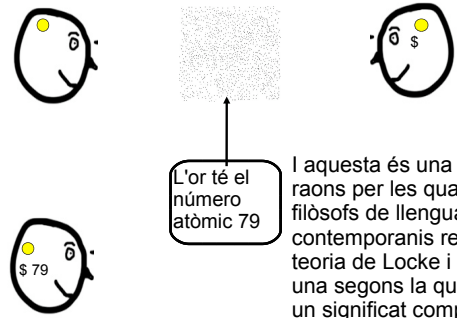
La comunicació segons Locke

Si la teoria del llenguatge de Locke és correcta, sembla que aquest tipus de fracàs en la comunicació succeeix tot el temps.

Una imatge diferent

I aquesta és una de les raons per les quals alguns filòsofs de llenguatge contemporanis rebutgen la teoria de Locke i n'adopten una segons la qual hi ha un significat compartit, independent de les diferències en idees.

Per què necessitem termes generals?

– Locke dóna tres arguments:

– It is beyond the power of human capacity to frame and retain distinct ideas of all the particular things we meet with: every bird and beast men saw; every tree and plant that affected the senses, could not find a place in the most capacious understanding. (3.3.2).

Per què necessitem termes generals?

Borges, en "Funes el Memorioso..."

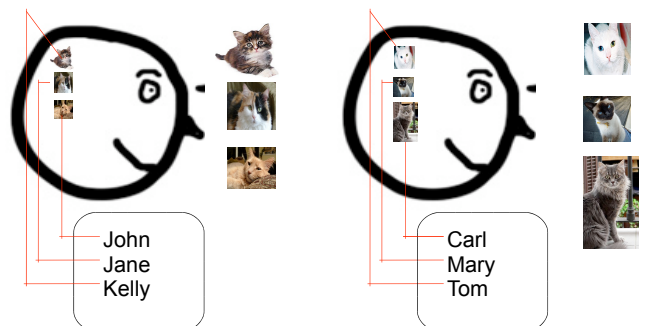
“Locke, en el siglo xvii, postuló (y reprobó) un idioma imposible en el que cada cosa individual, cada piedra, cada pájaro y cada rama tuviera un nombre propio; Funes proyectó alguna vez un idioma análogo, pero lo desechó por parecerle demasiado general, demasiado ambiguo. En efecto, Funes no sólo recordaba cada hoja de cada árbol de cada monte, sino cada una de las veces que la había percibido o imaginado...”

Per què necessitem termes generals?

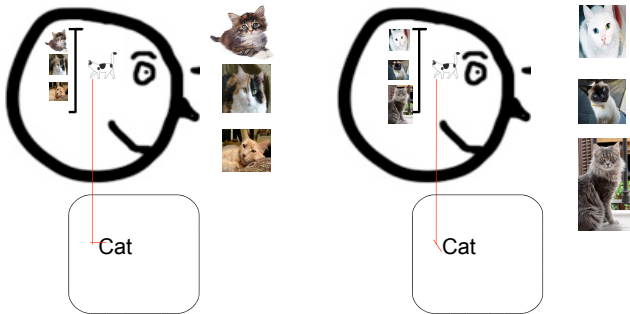
– Locke dóna tres arguments:

– Secondly, If it were possible, it would yet be useless; because it would not serve to the chief end of language. (...) Men learn names, and use them in talk with others, only that they may be understood (...) This cannot be done by names applied to particular things; whereof I alone having the ideas in my mind, the names of them could not be significant or intelligible to another, who was not acquainted with all those very particular things which had fallen under my notice. (3.3.3)

Per què necessitem termes generals?

Per què necessitem termes generals?

Per què necessitem termes generals?

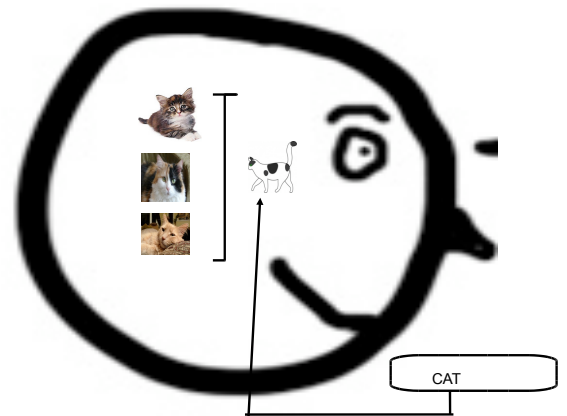
– Locke dona tres arguments:

– Thirdly, But yet, granting this also feasible, (which I think is not), yet a distinct name for every particular thing would not be of any great use for the improvement of knowledge: which, though founded in particular things, enlarges itself by general views; to which things reduced into sorts, under general names, are properly subservient. (3.3.4).

Com adquirim termes generals?

– The next thing to be considered is, — How general words come to be made. For, since all things that exist are only particulars, how come we by general terms; or where find we those general natures they are supposed to stand for? Words become general by being made the signs of general ideas: and ideas become general, by separating from them the circumstances of time and place, and any other ideas that may determine them to this or that particular existence. By this way of abstraction they are made capable of representing more individuals than one; each of which having in it a conformity to that abstract idea, is (as we call it) of that sort. (3.3.6).

Com adquirim termes generals?

La classificació depèn (en part) de nosaltres

- El fet que els tres animals siguin classificats com a gats és una decisió humana.
- Tant l'idea abstracta com el nom "gat" són invencions humanes.
- L'espècie *gat* no és una cosa independent de nosaltres.

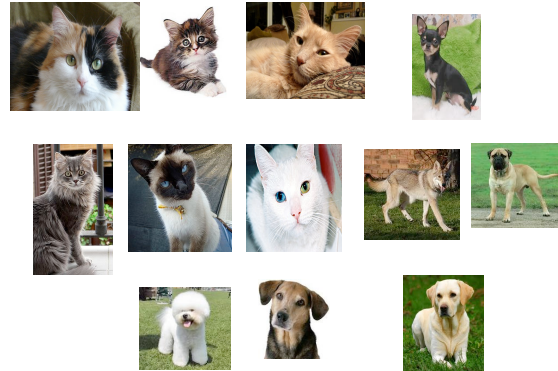
L'essencialisme aristotèlic

- L'**essencialisme aristotèlic** és el punt de vista al qual Locke s'està oposant.
- Segons aquest punt de vista, els objectes tenen una **essència real**, la qual determina a què espècie o classe pertany un determinat objecte.
- Tots els gats pertanyen a la mateixa espècie perquè tots ells tenen la mateixa essència real.

L'essencialisme aristotèlic

- En la tradició aristotèlica, el propòsit de la ciència és descobrir quines són les essències reals de les coses.
- El món està en si mateix ja dividit en espècies, independentment de nosaltres. El nostre paper consisteix a **descobrir** aquesta classificació, no a **crear**- la.
- Hi ha només una manera correcta de classificar les coses.

La classificació depèn (en part) de nosaltres

La classificació depèn (en part) de nosaltres

La classificació depèn (en part) de nosaltres

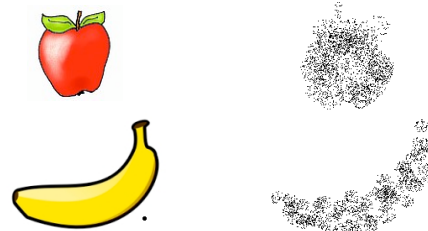
General and universal are creatures of the understanding, and belong not to the real existence of things. (...) universality belongs not to things themselves, which are all of them particular in their existence (...) it is evident that the essences of the sorts, or, if the Latin word pleases better, species of things, are nothing else but these abstract ideas. For the having the essence of any species, being that which makes anything to be of that species; and the conformity to the idea to which the name is annexed being that which gives a right to that name; the having the essence, and the having that conformity, must needs be the same thing: since to be of any species, and to have a right to the name of that species, is all one. (3.3.11)

La classificació depèn (en part) de nosaltres

- La classificació de les coses en diferents classes o espècies és "a workmanship of the understanding". Tanmateix, aquesta classificació té la seva "foundation in the similitude of things. I would not here be thought to forget, much less to deny, that Nature, in the production of things, makes several of them alike: there is nothing more obvious, especially in the race of animals, and all things propagated by seed". (3.3.13)

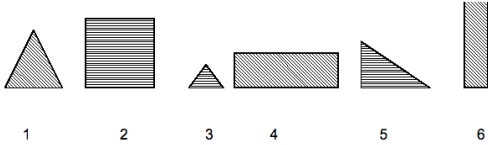
La classificació depèn (en part) de nosaltres

- Nosaltres classifiquem les coses segons *la manera com ens semblen a nosaltres*.

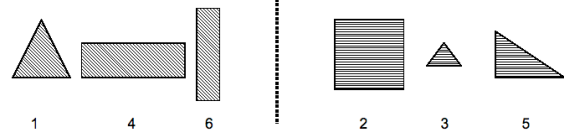
La classificació depèn (en part) de nosaltres

- Ni tan sols la similitud perfectament objectiva entre les coses és suficient per determinar una única classificació.
- Això és perquè hi ha diferents respectes en relació als quals les coses poden ser o no similars.
- Com hem de classificar aquestes figures només sobre la base de la seva similitud objectiva?

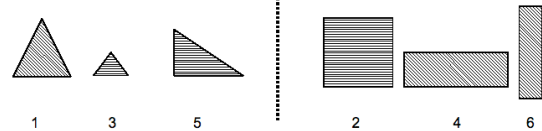

La classificació depèn (en part) de nosaltres

One way of going:

Another way of going:

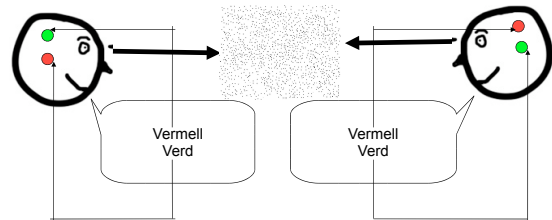
Dues maneres en que la realitat difereix de la representació que en fem

- Pulse para editar los formatos del texto es
 - lo nivel esquerra
 - Tercer nivel del esquema
 - Cuarto nivel del esquema
- Les qualitats secundàries no se semblen a les idees en form del esquema

- La realitat no està en si mateixa dividida en classes "naturals".

La possibilitat de l'espectre invertit

La possibilitat de l'espectre invertit

La possibilitat de l'espectre invertit

- (...), if by the different Structure of our Organs, it were so ordered, That the same Object should produce in several Men's Minds different Ideas at the same time; v.g. if the Idea, that a Violet produced in one Man's Mind by his Eyes, were the same that a Marigold produces in another Man's, and vice versâ. (...) this could never be known: because one Man's Mind could not pass into another Man's Body, to perceive, what Appearances were produced by those Organs (...). For all Things, that had the Texture of a Violet, producing constantly the Idea, which he called Blue, and those which had the Texture of a Marigold, producing constantly the Idea, which he as constantly called Yellow, whatever those Appearances were in his Mind; he would be able as regularly to distinguish Things for his Use by those Appearances, and understand, and signify those distinctions, marked by the Names Blue and Yellow, as if the Appearances, or Ideas in his Mind, received from those two Flowers, were exactly the same, with the Ideas in other Men's Minds. (2.32.15)

Coneixement i realitat

Ens centrarem en els següents punts:

- (1) La bretxa entre representació i realitat: las coses són diferents de com ens sembla que són –de com ens les representem.
- (2) Empirisme (=antiinnatisme): totes les nostres idees vénen de la experiència.
- (3) Llenguatge: com funciona el llenguatge, segons Locke i Berkeley.
- (4) La teoria de la substància.

Locke sobre la substància

Substance and accidents of little use in philosophy. They who first ran into the notion of accidents, as a sort of real beings that needed something to inhere in, were forced to find out the word substance to support them. Had the poor Indian philosopher (who imagined that the earth also wanted something to bear it up) but thought of this word substance, he needed not to have been at the trouble to find an elephant to support it, and a tortoise to support his elephant: the word substance would have done it effectually (...) (2.13.19)

Locke sobre la substància

(...) And he that inquired might have taken it for as good an answer from an Indian philosopher,— that substance, without knowing what it is, is that which supports the earth, as we take it for a sufficient answer and good doctrine from our European philosophers,— that substance, without knowing what it is, is that which supports accidents. So that of substance, we have no idea of what it is, but only a confused, obscure one of what it does.

(2.13.19)

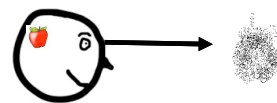
(Veieu també 2.23.1-2)

Locke sobre la substància

Idea of substance not innate. I confess there is another idea which would be of general use for mankind to have, as it is of general talk as if they had it; and that is the idea of substance; which we neither have nor can have by sensation or reflection. If nature took care to provide us any ideas, we might well expect they should be such as by our own faculties we cannot procure to ourselves; but we see, on the contrary, that since, by those ways whereby other ideas are brought into our minds, this is not, we have no such clear idea at all; and therefore signify nothing by the word substance but only an uncertain supposition of we know not what, i.e. of something whereof we have no [particular distinct positive] idea, which we take to be the substratum, or support, of those ideas we do know. (1.4.19)

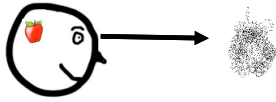
Berkeley

Un problema per a Locke

Com podem **saber** que efectivament hi ha una cosa externa que causa en nosaltres la idea de poma?

Un problema per a Locke

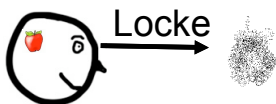
Per a concloure que X és la causa de Y, he de conèixer tant X com Y. Però en aquest cas, només tenim coneixement de la idea –el suposat efecte.

Un problema per a Locke

A més a més: penseu què es requereix per a establir que dues coses s'assemblen l'una a l'altra...

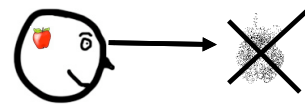

Un problema per a Locke

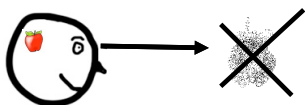
Què justifica l'afirmació que una determinada idea no s'assembla a la seva causa? És que tenim accés a la causa? Podem mirar-la i comparar-la amb la idea?

L'idealisme de Berkeley

- Berkeley conclou que no hi ha un món material que causi les nostres idees. Per això, el seu punt de vista s'anomena “antimaterialisme” o “idealisme”.
- Locke creia que hi havia una realitat independent de la ment. Berkeley ho nega: no hi ha res que no depengui d'alguna ment.

L'idealisme de Berkeley

- Locke pensava que una part de com el món se'ns apareix és contribució nostra. Però ell pensava també que hi havia una realitat independent de la ment.
- Berkeley s'hi oposa. Ell creu que no hi ha cap realitat independent de la ment.

L'idealisme de Berkeley

- Berkeley es descriu a si mateix com un antimaterialista, i no pas com un idealista.
- Materialisme, en aquest context, és el punt de vista segons el qual existeixen algunes coses materials.
- El seu principal objecte de crítica en els *Principles* és Locke, però també argumenta contra el realisme ingenu.

L'idealisme de Berkeley

- Berkeley pensava que la teoria de Locke promovia l'escepticisme i l'ateisme.
- Aquesta va ser la seva **motivació** per a desenvolupar una teoria alternativa.
- Però va donar **arguments (= raons)** a favor de la seva teoria i en contra de la de Locke. No va pensar que les motivacions hi fossin suficients. I aquests arguments són el que a nosaltres ens interessa.

L'idealisme de Berkeley

El punt de vista de Berkeley és que les úniques coses que existeixen són les ments (les quals també anomena *esperits* i *ànimes*) i les idees en aquestes ments.

Vol dir això que ell nega hi hagi pedres, llibres i arbres?

L'idealisme de Berkeley

- No ho nega. Diu que pedres, llibres i arbres sí que existeixen.
- Però, contràriament a l'opinió comuna, pedres, llibres i arbres no són coses materials.
- Són idees en les nostres ments. No són independents de la ment: si no hi hagués cap ment, cap persona que pogués percebre, tampoc no hi hauria pedres.

L'idealisme de Berkeley

Berkeley comença per enunciar la tesi empirista i per fer una distinció entre idees similar a la distinció feta per Locke.

It is evident to any one who takes a survey of the objects of human knowledge, that they are either ideas actually imprinted on the senses; or else such as are perceived by attending to the passions and operations of the mind (1)

L'idealisme de Berkeley

Després diu, com Locke, que els noms signifiquen idees, sovint idees complexes.

By touch I perceive hard and soft, heat and cold, motion and resistance, and of all these more and less either as to quantity or degree. Smelling furnishes me with odours; the palate with tastes; and hearing conveys sounds to the mind in all their variety of tone and composition. And as several of these are observed to accompany each other, they come to be marked by one name, and so to be reputed as one thing. Thus, for example a certain colour, taste, smell, figure and consistence having been observed to go together, are accounted one distinct thing, signified by the name apple; other collections of ideas constitute a stone, a tree, a book, and the like sensible things (1)

L'idealisme de Berkeley

Noteu que en aquest paràgraf ja hi ha una identificació entre idees i coses al món (pedres, llibres, arbres).

"Things" i "sensible things" fan aquí referència a idees complexes, a les quals hom posa noms.

Pedres, llibres i arbres no són objectes materials, sinó idees en la ment de qui percep.

L'idealisme de Berkeley

De moment, Berkeley ens diu que hi ha idees. Però... hi ha alguna cosa més?

Hi ha també un esperit, ànima o subjecte que té aquestes idees:

But, besides all that endless variety of ideas or objects of knowledge, there is likewise something which knows or perceives them, and exercises divers operations, as willing, imagining, remembering, about them. This perceiving, active being is what I call mind, spirit, soul, or myself. By which words I do not denote any one of my ideas, but a thing entirely distinct from them, wherein, they exist, or, which is the same thing, whereby they are perceived, for the existence of an idea consists in being perceived (2)

L'idealisme de Berkeley

En la secció 3, ens dóna alguns exemples del punt de vista que els objectes ordinaris (= "sensible things") són independents de la ment. No hi ha una realitat independent de la ment.

The table I write on I say exists, that is, I see and feel it; and if I were out of my study I should say it existed—meaning thereby that if I was in my study I might perceive it, or that some other spirit actually does perceive it. There was an odour, that is, it was smelt; there was a sound, that is, it was heard; a colour or figure, and it was perceived by sight or touch. This is all that I can understand by these and the like expressions (3).

L'idealisme de Berkeley

El punt de vista que hi ha una realitat independent de la ment és intel·ligible. Ser és ser percebut (o percebre).

For as to what is said of the absolute existence of unthinking things without any relation to their being perceived, that seems perfectly unintelligible. Their esse is percipi, nor is it possible they should have any existence out of the minds or thinking things which perceive them. (3)

L'idealisme de Berkeley

Berkeley pensa que, en un examen curós, un punt de vista com el de Locke es mostra contradictori:

It is indeed an opinion strangely prevailing amongst men, that houses, mountains, rivers, and in a word all sensible objects, have an existence, natural or real, distinct from their being perceived by the understanding. But, with how great an assurance and acquiescence soever this principle may be entertained in the world, yet whoever shall find in his heart to call it in question may, if I mistake not, perceive it to involve a manifest contradiction. (4)

L'idealisme de Berkeley

Aquí Berkeley's s'enfronta a Locke:

But, say you, though the ideas themselves do not exist without the mind, yet there may be things like them, whereof they are copies or resemblances, which things exist without the mind in an unthinking substance. (8)

L'idealisme de Berkeley

l ofereix el seu argument mestre:

I answer, an idea can be like nothing but an idea; a colour or figure can be like nothing but another colour or figure. If we look but never so little into our thoughts, we shall find it impossible for us to conceive a likeness except only between our ideas. Again, I ask whether those supposed originals or external things, of which our ideas are the pictures or representations, be themselves perceivable or no? If they are, then they are ideas and we have gained our point; but if you say they are not, I appeal to any one whether it be sense to assert a colour is like something which is invisible; hard or soft, like something which is intangible; and so of the rest. (8)

L'idealisme de Berkeley

En la secció 23, s'enfronta una altra vegada a l'oposició:

But, say you, surely there is nothing easier than for me to imagine trees, for instance, in a park, or books existing in a closet, and nobody by to perceive them.

L'objector diu: puc imaginar-me un arbre que ningú no percep. No se segueix d'això que és possible que existeixi un arbre que ningú no percebi? Però si és possible, no hi ha cap contradicció en pensar que hi ha una realitat independent de la ment.

Com respon Berkeley a aquesta objecció?

L'idealisme de Berkeley

I answer, you may so, there is no difficulty in it; but what is all this, I beseech you, more than framing in your mind certain ideas which you call books and trees, and the same time omitting to frame the idea of any one that may perceive them? But do not you yourself perceive or think of them all the while? This therefore is nothing to the purpose; it only shews you have the power of imagining or forming ideas in your mind: but it does not shew that you can conceive it possible the objects of your thought may exist without the mind. To make out this, it is necessary that you conceive them existing unconceived or unthought of, which is a manifest repugnancy....

L'idealisme de Berkeley

... When we do our utmost to conceive the existence of external bodies, we are all the while only contemplating our own ideas. But the mind taking no notice of itself, is deluded to think it can and does conceive bodies existing unthought of or without the mind, though at the same time they are apprehended by or exist in itself. A little attention will discover to any one the truth and evidence of what is here said, and make it unnecessary to insist on any other proofs against the existence of material substance. (23)

L'idealisme de Berkeley

Què és que Berkeley està dient en aquest paràgraf?

Podem concebre un arbre que no sigui concebut per ningú?

Un argument en contra de Berkeley

– Sembla que tots tenim la mateixa idea d'aquesta taula. Cada un/a de nosaltres en dona la mateixa descripció. Si poso una ampolla sobre la taula, tots adquirim alhora l'idea d'una ampolla sobre la taula. Què explica aquesta coordinació? És casualitat?

– Locke té una resposta: no és casualitat. Hi ha quelcom extern que causa les mateixes idees en tots nosaltres – hi ha un origen causal comú.

– Sembla, doncs, que aquesta és una raó per a preferir la teoria de Locke a la de Berkeley.

La resposta de Berkeley

Què en diu Berkeley?

Primer, reconeix que l'argument sembla raonable a primera vista:

perhaps it may be thought easier to conceive and explain the manner of [the] production [of all our sensations], by supposing external bodies in their likeness rather than otherwise; and so it might be at least probable there are such things as bodies that excite their ideas in our minds. (Sect. 19)

La resposta de Berkeley

Però no n'està convençut. Aquesta és la seva resposta:

But neither can this be said; for, though we give the materialists their external bodies, they by their own confession are never the nearer knowing how our ideas are produced; since they own themselves unable to comprehend in what manner body can act upon spirit, or how it is possible it should imprint any idea in the mind.

La resposta de Berkeley

L'observació central en aquesta resposta és que els materialistes no poden explicar com "el cos pot actuar sobre l'esperit".

Aquest és el famós problema de la interacció ment-cos.

La causalitat requereix contigüïtat espacial. Però si la ment és immaterial i no espacial, com pot ser casualment afectada pel cos?

La resposta de Berkeley

De manera que Berkeley pensa que els materialistes no tenen una bona explicació de la coordinació que experimentem en les nostres idees.

I ell en té una explicació alternativa: les idees són causades en nosaltres per Déu...

La resposta de Berkeley

We perceive a continual succession of ideas, some are anew excited, others are changed or totally disappear. There is therefore some cause of these ideas, whereon they depend, and which produces and changes them. That this cause cannot be any quality or idea or combination of ideas, is clear from the preceding section. I must therefore be a substance; but it has been shewn that there is no corporeal or material substance: it remains therefore that the cause of ideas is an incorporeal active substance or Spirit. (26)

Un altre problema

No és una mica estrany pensar que la taula deixarà d'existir quan ens n'anem de la sala i que tornarà a existir quan tornem? Berkeley s'anticipa a l'objecció: *it will be objected that from the foregoing principles it follows things are every moment annihilated and created anew. The objects of sense exist only when they are perceived; the trees therefore are in the garden, or the chairs in the parlour, no longer than while there is somebody by to perceive them. Upon shutting my eyes all the furniture in the room is reduced to nothing, and barely upon opening them it is again created (45).*

Un altre problema

I respon: though we hold indeed the objects of sense to be nothing else but ideas which cannot exist unperceived; yet we may not hence conclude they have no existence except only while they are perceived by us, since there may be some other spirit that perceives them though we do not. Wherever bodies are said to have no existence without the mind, I would not be understood to mean this or that particular mind, but all minds whatsoever. It does not therefore follow from the foregoing principles that bodies are annihilated and created every moment, or exist not at all during the intervals between our perception of them (48).

Hume sobre el jo i la substància

Hume sobre el jo i la substància

– Hume comença el *Tractat* amb una distinció entre dos tipus de *percepcions*: impressions i idees.

All the perceptions of the human mind resolve themselves into two distinct kinds, which I shall call IMPRESSIONS and IDEAS. The difference betwixt these consists in the degrees of force and liveliness, with which they strike upon the mind, and make their way into our thought or consciousness.

Hume sobre el jo i la substància

– Després fa una segona distinció que per a nosaltres ja és familiar:

There is another division of our perceptions, which it will be convenient to observe, and which extends itself both to our impressions and ideas. This division is into SIMPLE and COMPLEX. Simple perceptions or impressions and ideas are such as admit of no distinction nor separation. The complex are the contrary to these, and may be distinguished into parts. Though a particular colour, taste, and smell, are qualities all united together in this apple, it is easy to perceive they are not the same, but are at least distinguishable from each other.

Hume sobre el jo i la substància

– El que segueix és una examinació de les relacions entre impressions i idees. Sobre aquest tema, Hume formula la següent tesi:

THAT ALL OUR SIMPLE IDEAS IN THEIR FIRST APPEARANCE ARE DERIVED FROM SIMPLE IMPRESSIONS, WHICH ARE CORRESPONDENT TO THEM, AND WHICH THEY EXACTLY REPRESENT.

Hume sobre el jo i la substància

– Compareu la tesi que Hume defensa (en blau) amb aquesta altra (en vermell).

THAT ALL OUR SIMPLE IDEAS IN THEIR FIRST APPEARANCE ARE DERIVED FROM SIMPLE IMPRESSIONS, WHICH ARE CORRESPONDENT TO THEM, AND WHICH THEY EXACTLY REPRESENT.

THAT ALL OUR IDEAS IN THEIR FIRST APPEARANCE ARE DERIVED FROM SIMPLE IMPRESSIONS, WHICH ARE CORRESPONDENT TO THEM, AND WHICH THEY EXACTLY REPRESENT.

Hume sobre el jo i la substància

– Quines raons dóna Hume per convèncer-nos que la tesi és vertadera?

– Quin és el “fenomen contradictori” que ell considera?

– Hume diu que la tesi és simple, però tot i així controvertida. Per què ho diu?

Hume sobre el jo i la substància

I final del llibre I Hume passa al tema del jo i de la qüestió si el jo és una substància.

Comença dient que..

There are some philosophers who imagine we are every moment intimately conscious of what we call our SELF; that we feel its existence and its continuance in existence; and are certain, beyond the evidence of a demonstration, both of its perfect identity and simplicity.

Hume sobre el jo i la substància

Ara bé, Hume rebutja aquesta posició.

Quins són els seus arguments?

Hume sobre el jo i la substància

Unluckily all these positive assertions are contrary to that very experience, which is pleaded for them, nor have we any idea of self, after the manner it is here explained. For from what impression could this idea be derived?

Hume sobre el jo i la substància

But self or person is not any one impression, but that to which our several impressions and ideas are supposed to have a reference. If any impression gives rise to the idea of self, that impression must continue invariably the same, through the whole course of our lives; since self is supposed to exist after that manner. But there is no impression constant and invariable.

Hume sobre el jo i la substància

For my part, when I enter most intimately into what I call myself, I always stumble on some particular perception or other, of heat or cold, light or shade, love or hatred, pain or pleasure. I never can catch myself at any time without a perception, and never can observe any thing but the perception.

Hume sobre el jo i la substància

When my perceptions are removed for any time, as by sound sleep; so long am I insensible of myself, and may truly be said not to exist. And were all my perceptions removed by death, and could I neither think, nor feel, nor see, nor love, nor hate after the dissolution of my body, I should be entirely annihilated, nor do I conceive what is farther requisite to make me a perfect non-entity.

Hume sobre el jo i la substància

Hume ofereix aquí una imatge molt poderosa. Cada un de nosaltres és...

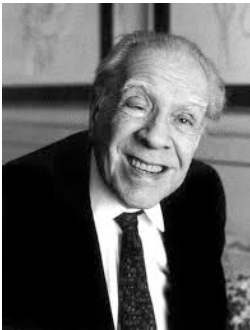
nothing but a bundle or collection of different perceptions, which succeed each other with an inconceivable rapidity, and are in a perpetual flux and movement.

Hume sobre el jo i la substància

I una metàfora cèlebre:

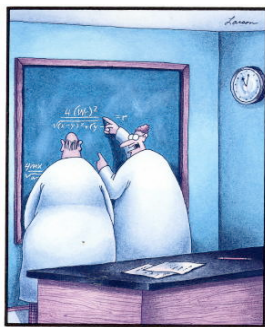
The mind is a kind of theatre, where several perceptions successively make their appearance; pass, re-pass, glide away, and mingle in an infinite variety of postures and situations. [...] The comparison of the theatre must not mislead us. They are the successive perceptions only, that constitute the mind; nor have we the most distant notion of the place, where these scenes are represented, or of the materials, of which it is composed.

Els empiristes en la literatura

Els autors i temes que hem estat tractant surten en diversos contes de Borges. Per exemple, en "Tlön, Uqbar, Orbis Tertius", "Funes el memorioso", ambdós en *Ficciones*.

L'utilitarisme i els seus crítics

"Yes, yes, I know that, Sidney . . . everybody knows that! . . . But look: four wrongs squared, minus two wrongs to the fourth power, divided by this formula, do make a right!"

Metafísica i epistemologia

Metafísica

- Què és X ?
- Què és el que fa que Y sigui X ?
- Per què és Y un X ?

Epistemologia

- Com sabem si Y és un X ?

Un parell de preguntes

- Per què és moralment incorrecte evadir impostos?
- Per què és moralment correcte ajudar un/a amic/-ga quan ho necessita?
- Suposant que una acció X sigui moralment correcta (/incorrecta), **per què ho és?** Què té X que la faci ser moralment correcta (/incorrecta)?
- L'utilitarisme oferirà una resposta a aquesta pregunta.

Respostes a la nostra pregunta

- Déu ens va dir què és allò moralment incorrecte.

Respostes a la nostra pregunta

- Déu ens va dir què és allò moralment incorrecte.
- Els nostres reis van decidir què és allò moralment incorrecte.

Respostes a la nostra pregunta

- Déu ens va dir què és allò moralment incorrecte.
- Els nostres reis van decidir què és allò moralment incorrecte.
- El poble ho va decidir.

Respostes a la nostra pregunta

- Déu ens va dir què és allò moralment incorrecte.
- Els nostres reis van decidir què és allò moralment incorrecte.
- El poble ho va decidir.
- En qualsevol d'aquests casos: va ser aquesta una decisió arbitrària o va obeir a alguna raó? Si el segon, quina és aquesta raó?
- Matar està malament, *perquè* Déu així ho va decidir? O més aviat Déu ens va dir que matar està mal *perquè* es va "adonar" que ho era?

La resposta utilitarista

- Una acció és moralment correcta (/incorrecta) si té bones (/males) conseqüències.
- Matar és moralment incorrecte, perquè té una conseqüència dolenta: la fi d'una vida humana.
- Evadir impostos és moralment incorrecte perquè té una conseqüència dolenta: l'estat té menys diners per a fer la seva feina.
- Ajudar els amics és moralment correcte, perquè té una conseqüència bona: els nostres amics estan en una posició millor després de rebre la nostra ajuda.

La resposta utilitarista

- Què vol dir que les conseqüències d'una acció són bones o dolentes?
- Els i les utilitaristes diuen: una acció té **bones conseqüències** si contribueix a augmentar el nivell de **felicitat** (= benestar). Una acció té conseqüències dolentes si contribueix a fer que aquest nivell baixi.
- **Pregunta:** en aquesta definició fem referència a la felicitat. La felicitat *de qui*? **Resposta:** la de tothom (= felicitat general)
- Altres preguntes: *Què és la felicitat? Com la mesuram?*

La resposta utilitarista

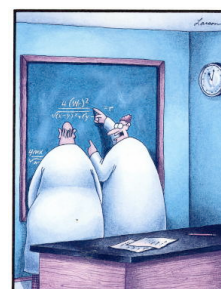
- De manera que l'utilitarisme ofereix una resposta a la nostra pregunta inicial:
Pregunta: Suposant que una acció *X* és moralment correcta (/incorrecta), per què ho és? Què té *X* que la faci moralment correcta (/incorrecta)?
Resposta utilitarista: *X* és moralment correcta, perquè la conseqüència de fer *X* és que el nivell total de felicitat pugi. *X* és moralment incorrecta, perquè la conseqüència de fer *X* és que el nivell total de felicitat baixi.

La resposta utilitarista

Suposem que en una situació determinada podem fer alguna de les tres accions *A*, *B* i *C*, les quals tenen les conseqüències especificades més avall. (Suposem, com ho fan els/les utilitaristes, que el plaer i el dolor es poden quantificar). Quina d'aquestes tres és l'acció moralment correcta?

Acció A: 20 unitats de felicitat + 6 unitats de dolor
Acció B: 15 unitats de felicitat + 2 unitats de dolor
Acció C: 15 unitats de felicitat + 0 unitats de dolor

L'utilitarisme no és un mètode de decisió

"Yes, yes, I know that, Sidney... everybody knows that... but look: four wrongs squared, minus two wrongs to the fourth power, divided by this formula, do make a right."

L'utilitarisme no és un mètode de decisió

L'utilitarisme s'ofereix com una teoria sobre **què és el que fa** que una acció sigui bona o dolenta, i no pas com una teoria sobre **com podem saber o decidir** si una acció és bona o dolenta.

L'utilitarisme no és un mètode de decisió

Si una acció X és moralment correcta/incorrecta, els/les utilitaristes ens diuen que ho és **perquè** té tals i tals conseqüències. Però mai ens diuen que hem d'actuar sempre pensant en les conseqüències dels nostres actes.

Si ens parem a pensar sobre les conseqüències, potser acabem per fer allò que no en tingui les millors. De manera que és millor seguir el nostre "sentit comú" sobre què és el correcte.

Problemes

— Suposem que algú hagués matat Hitler quan encara era un nadó i que ho hagués fet només per diversió. Seria aquesta una acció moralment incorrecta segons l'utilitarisme?

Problemes

—Suposem que una amiga nostra vol anar al seu país pel Nadal, per veure la seva família, però que no té els diners per a comprar el bitllet d'avió. Nosaltres decidim d'ajudar-la i comprar-li el bitllet. Malauradament, l'avió té un accident, cau a l'oceà i la nostra amiga mor. Va ser moralment correcta la nostra acció segons l'utilitarisme?

Problemes

Resposta utilitarista: X és moralment incorrecta, perquè la conseqüència de fer X és que el nivell total de felicitat baixi. X és moralment correcta perquè la conseqüència de fer X és que el nivell total de felicitat pugi.

Resposta utilitarista (probabilista): X és moralment incorrecta perquè la conseqüència **probable** de fer X és que el nivell total de felicitat baixi. X és moralment correcta, perquè la conseqüència **probable** de fer X és que el nivell total de felicitat pugi.

Problemes

Algunes explicacions intuïtives de per què una cosa és moralment incorrecta a vegades **apunten al passat** i no al futur.

- Copiar en l'examen...
- Mentir...
- Trencar una promesa...

Problemes

Cas del trasplantament: cada un dels cinc pacients d'un hospital morirà si no rep un trasplantament d'òrgan. El pacient de la sala 1 necessita un cor, el pacient de la sala 2 necessita un ronyó, el pacient de la sala 3 necessita un pulmó, etc.

Problemes

Cas del trasplantament: cada un dels cinc pacients d'un hospital morirà si no rep un trasplantament d'òrgan. El pacient de la sala 1 necessita un cor, el pacient de la sala 2 necessita un ronyó, el pacient de la sala 3 necessita un pulmó, etc.

La persona en la sala 6 ha vingut a l'hospital per unes proves de rutina. Afortunadament (per als altres, no per a ella!), els seus teixits són compatibles amb els dels altres cinc pacients i hi ha un especialista disponible per a trasplantar els seus òrgans als cossos de les altres cinc persones.

Problemes

Cas del trasplantament: cada un dels cinc pacients d'un hospital morirà si no rep un trasplantament d'òrgan. El pacient de la sala 1 necessita un cor, el pacient de la sala 2 necessita un ronyó, el pacient de la sala 3 necessita un pulmó, etc.

La persona en la sala 6 ha vingut a l'hospital per unes proves de rutina. Afortunadament (per als altres, no per a ella!), els seus teixits són compatibles amb els dels altres cinc pacients i hi ha un especialista disponible per trasplantar els seus òrgans als cossos de les altres cinc persones.

Aquesta operació salvarà les vides dels cinc pacients, alhora que acabarà amb la del "donant". No hi ha cap altra manera de salvar els cinc pacients. Davant d'aquesta situació, **quina és l'acció moralment correcta per part dels metges?**

Problemes

– El **cas del trasplantament** pot ser usat per argumentar en contra de l'utilitarisme.

– L'argument és que l'utilitarisme contradiu les nostres intuïcions sobre el que és moralment correcte i incorrecte.

– La nostra intuïció és que és clarament dolent matar la persona de la sala 6. I una teoria que contradiu una intuïció tan clara ha d'estar equivocada. O no?

Problemes

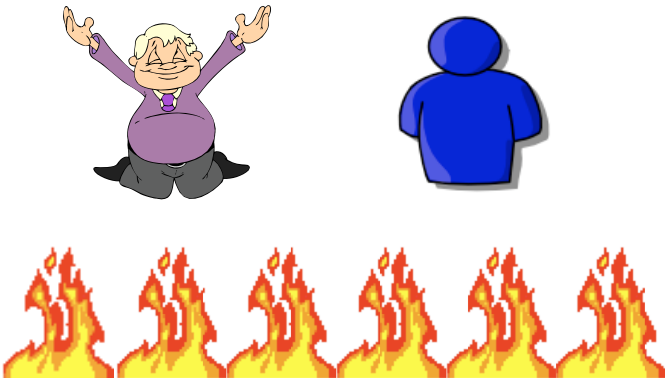
El cas del trasplantament suggereix que les conseqüències no són tot el que importa per a la moralitat. Els deures i les obligacions semblen ser independents de les conseqüències.

Però hi ha també altres qüestions. Considereu el següent cas...

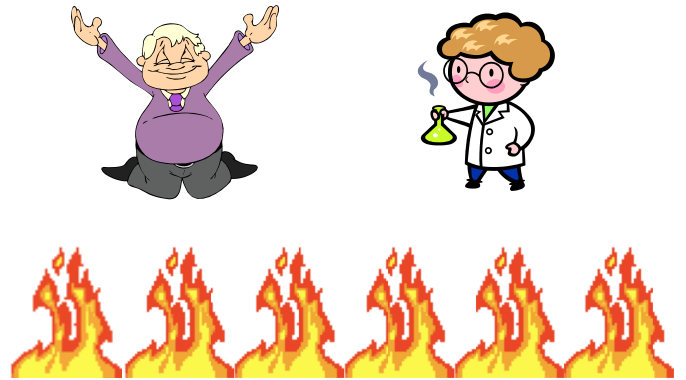
Fire in the building

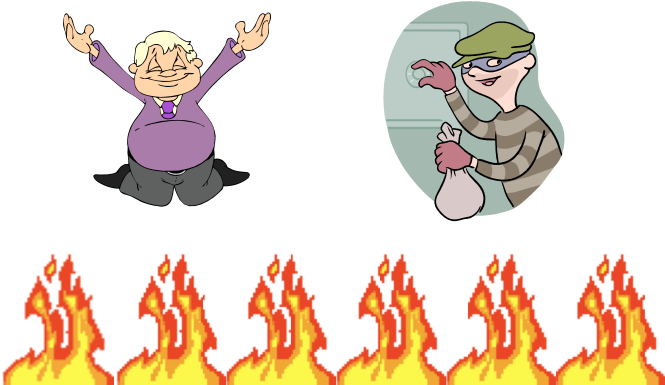
Fire in the building

Fire in the building

Fire in the building

Una possible resposta a tots aquests casos

L'utilitarista pot dir: jo estic oferint una teoria sobre el que fa que una acció sigui moralment correcta, no una teoria sobre com sabem o decidim que ho és.

Una possible resposta a tots aquests casos

– L'utilitarista pot dir: jo estic oferint una teoria sobre el que fa que una acció sigui moralment correcta, no una teoria sobre com sabem o decidim que ho és.

– Atès que no sabem quines seran les conseqüències de les nostres accions, millor actuar segons les regles de la moralitat usuals en la nostra comunitat.

Una possible resposta a tots aquests casos

– L'utilitarista pot dir: jo estic oferint una teoria sobre el que fa que una acció sigui moralment correcta, no una teoria sobre com sabem o decidim que ho és.

– Atès que no sabem quines seran les conseqüències de les nostres accions, millor actuar segons les regles de la moralitat usuals en la nostra comunitat.

– Aquestes regles han estat provades al llarg de la història i per això sabem que tendeixen a produir les millors conseqüències.

Una possible resposta a tots aquests casos

– L'utilitarista pot dir: joestic oferint una teoria sobre el que fa que una acció sigui moralment correcta, no una teoria sobre com sabem o decidim que ho és.

– Atès que no sabem quines seran les conseqüències de les nostres accions, millor actuar segons les regles de la moralitat usuals en la nostra comunitat.

– Aquestes regles han estat provades al llarg de la història i per això sabem que tendeixen a produir les millors conseqüències

– Encara que, per descomptat, aquestes regles es poden millorar. (No cal que siguem conservadors/-es!)

Una altra resposta: passar-se a l'utilitarisme de regla

Utilitarisme d'acte: una acció és moralment correcta si la seva conseqüència és l'increment de la felicitat general.

Utilitarisme de regla: una acció és moralment correcta si s'adequa a una regla (lleí, precepte, etc...) que tendeix a incrementar la felicitat general –és a dir, que faria que la felicitat general s'incrementés si tothom actués de conformitat amb aquella.

Utilitarisme de regla i d'acte

En el cas del trasplantament, si els metges decideixen no fer l'operació, la seva decisió seguiria una regla com la següent:

Regla: *tot pacient té un dret a la seva vida que ha de ser respectat. Cap pacient no pot ser assassinat per tal de salvar altres.*

Els utilitaristes de regla diuen: el que importa són les conseqüències **d'aquesta regla** (i no pas de les accions particulars). Què passaria si tothom seguís aquesta regla? Què passaria si no?

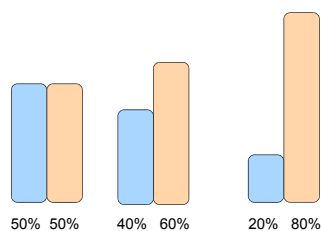
Més problemes...

L'utilitarisme de regla pot ser una solució per als problemes que hem discutit fins ara...

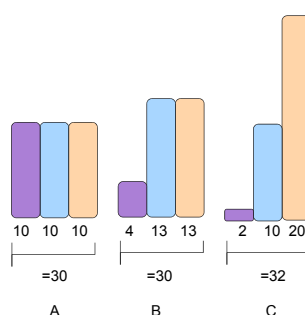
Però encara n'hi ha d'altres, que afecten alhora l'utilitarisme d'acte i el de regla. Aquests problemes tenen a veure amb el mesurament i la distribució de la felicitat o el plaer...

Més problemes...

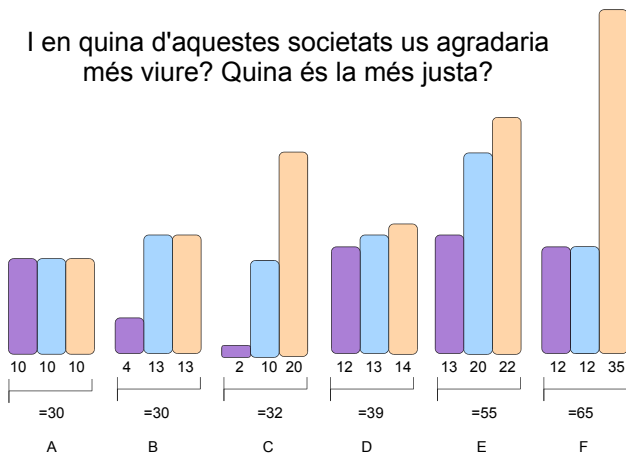
Heu de repartir caramels entre dues nenes. Quina és la manera correcta de fer-ho? Per què?

I en quina d'aquestes societats us agradaria més viure? Quina és la més justa?

I en quina d'aquestes societats us agradaria més viure? Quina és la més justa?

Més problemes...

El cas dels anticonceptius: imagina que el govern considera si fer una campanya de control de la natalitat per aturar el creixement de la població. Si no la fa, amb la superpoblació resultant, hi haurà fam, malalties i patiment. Cada persona viurà força malament. Tanmateix, la quantitat de plaer i d'altres bens que cada persona tindrà serà tal que la **suma total** de felicitat pujarà en relació a la suma actual.

Quina és l'acció de govern moralment correcta en aquest cas? Què en diuen els/les utilitaristes?

Més problemes...

En resposta a aquest cas, els/les utilitaristes poden adoptar algun d'aquests dos punts de vista:

Utilitarisme negatiu: l'acció correcta no és la que apuja el nivell de felicitat total sinó la que fa *abaixar el nivell de patiment* total. De manera que el govern hauria de fer la campanya.

Utilitarisme de mitjana: l'acció correcta no és la que apuja el nivell de felicitat total, sinó la que apuja la *mitjana* de felicitat. De manera que el govern hauria de fer la campanya.

L'utilitarisme de Mill, capítol 2

El principi de la major felicitat

Mill comença el capítol intentant dissipar els malentesos sobre la paraula *utilitarisme*.

Després enuncia la seva tesi principal, el *Greatest Happiness Principle* (GHP):

actions are right in proportion as they tend to promote happiness, wrong as they tend to produce the reverse of happiness. By happiness is intended pleasure, and the absence of pain; by unhappiness, pain, and the privation of pleasure.

La concepció de la felicitat

El GHP pressuposa un punt de vista hedonista sobre el bé.

Bones conseqüències = felicitat = plaer.

pleasure, and freedom from pain, are the only things desirable as ends; and that all desirable things (which are as numerous in the utilitarian as in any other scheme) are desirable either for the pleasure inherent in themselves, or as means to the promotion of pleasure and the prevention of pain

La concepció de la felicitat

Objecció: segons aquest punt de vista, les nostres vides no són més valuoses o dignes de ser viscudes que les d'un porc.

Quina és la **resposta de Mill**?

It is quite compatible with the principle of utility to recognise the fact, that some kinds of pleasure are more desirable and more valuable than others.

Una altra possible objecció: renunciar al plaer pot ser bo

Mill considera una altra objecció. L'objecció diu: hi ha gent que renuncia a alguns plaers.

Tanmateix, sembla que aquesta gent viu vides moralment exemplars. De fet, prenem algunes d'aquestes persones com a exemples d'allò que és moralment correcte. Com pot això ser correcte si el plaer és tot el que importa per a la moralitat?

Què en diu Mill en resposta?

Una altra possible objecció: renunciar al plaer pot ser bo

All honour to those who can abnegate for themselves the personal enjoyment of life, when by such renunciation they contribute worthily to increase the amount of happiness in the world; but he who does it, or professes to do it, for any other purpose, is no more deserving of admiration than the ascetic mounted on his pillar. He may be an inspiring proof of what men can do, but assuredly not an example of what they should.

El sacrifici en si mateix mai no és bo

The utilitarian morality does recognise in human beings the power of sacrificing their own greatest good for the good of others. It only refuses to admit that the sacrifice is itself a good. A sacrifice which does not increase, or tend to increase, the sum total of happiness, it considers as wasted. The only self-renunciation which it applauds, is devotion to the happiness, or to some of the means of happiness, of others.

Hauríem de sacrificar el nostre benestar o felicitat?

M'agradaria anar al cinema aquesta tarda. Això em faria feliç. Però també podria estalviar els 10 € que costa l'entrada i donar-los a Oxfam. I també podria treballar hores extra i donar també els diners que hi guanyés. D'aquesta manera, el nivell de felicitat general pujaria més que si anés al cinema.

Què hauria de fer? Quin és el meu **deure moral**?

Què n'hauria de dir algú com Mill?

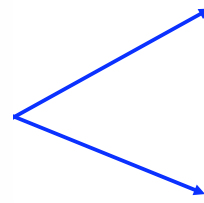
Hauríem de sacrificar el nostre benestar o felicitat?

Though it is only in a very imperfect state of the world's arrangements that any one can best serve the happiness of others by the absolute sacrifice of his own, yet so long as the world is in that imperfect state, I fully acknowledge that the readiness to make such a sacrifice is the highest virtue which can be found in man.

Hauríem de ser imparcials?

Potser penseu: **bé, potser és una bona idea prendre en compte la felicitat general quan actuo. Tanmateix, m'he de preocupar primer de la meva pròpia felicitat i la dels que són a prop meu: la família, els amics, els veïns, etc.**

Case 1: Fire in the building

Imparcialitat

the happiness which forms the utilitarian standard of what is right in conduct, is not the agent's own happiness, but that of all concerned. **As between his own happiness and that of others, utilitarianism requires him to be as strictly impartial as a disinterested and benevolent spectator.**

Massa exigent?

Sembla que Mill ens està dient que hem de ser totalment **imparcials i altruistes**.

Però això no és exigir massa?

Mill esmenta que alguns objectors/-es a l'utilitarisme **"find fault with its standard as being too high for humanity."**

Motivacions per a les accions

Mill: jo només dic que la raó per la qual una acció X és moralment correcta és que satisfà el GHP (= fa créixer el nivell de felicitat). No estic dient que això sigui també la raó interna o el motiu pel qual la gent fa X.

Exemple: la gent paga els impostos. Això és moralment correcte perquè fa créixer el nivell de felicitat. Però potser les raons que porten la gent a pagar són altres: por al càstig que comporta l'evasió.

Motivacions per a les accions

It is the business of ethics to tell us what are our duties, or by what test we may know them; but no system of ethics requires that the sole motive of all we do shall be a feeling of duty; on the contrary, ninety-nine hundredths of all our actions are done from other motives, and rightly so done, if the rule of duty does not condemn them. [...] He who saves a fellow creature from drowning does what is morally right, whether his motive be duty, or the hope of being paid for his trouble; he who betrays the friend that trusts him, is guilty of a crime, even if his object be to serve another friend to whom he is under greater obligations.

Una objecció

Objector: si vostè, Mill, té raó, llavors si vull fer allò moralment correcte, he de calcular totes les conseqüències possibles de les meves accions. Però “there is not time, previous to action, for calculating and weighing the effects of any line of conduct on the general happiness”.

Quina és la resposta de Mill?

Una objecció

[T]here has been ample time, namely, the whole past duration of the human species. During all that time, mankind have been learning by experience the tendencies of actions, on which experience all the prudence, as well as all the morality of life, is dependent...It is truly a whimsical supposition that, if mankind were agreed in considering utility to be the test of morality, they would remain without any agreement as to what *is* useful, and would take no measures for having their notions on the subject taught to the young, and enforced by law and opinion [...] [M]ankind must by this time have acquired positive beliefs as to the effects of some actions on their happiness; and the beliefs which have thus come down are the rules of morality for the multitude, and for the philosopher until he has succeeded in finding better.”

Corol·laris i principis secundaris

To inform a traveller respecting the place of his ultimate destination, is not to forbid the use of landmarks and direction-posts on the way.

Corol·laris i principis secundaris

Els principis secundaris, les regles usuals de la moralitat, són aproximacions útils.

Ajuden a estalviar temps i estan basats en l'experiència passada.

Però la seva finalitat última és promoure la felicitat general.

De manera que seguir les regles usuals de la moral és, en la pràctica, la millor manera de promoure la felicitat –és a dir, fer allò moralment correcte.

Corol·laris i principis secundaris

Però Mill no era un conservador respecte a les regles morals del seu temps:

The corollaries from the principle of utility, like the precepts of every practical art, admit of indefinite improvement, and, in a progressive state of the human mind, their improvement is perpetually going on.

Principis secundaris vs GHP

Significa això que, en la pràctica, hem d'actuar seguint els principis secundaris i oblidar-nos del GHP?

Està dient Mill que mai hem de fer els càlculs explícits de com les nostres accions afectaran la felicitat general?

Què en diu Mill?

Principis secundaris vs GHP

the thoughts of the most virtuous man need not on these occasions travel beyond the particular persons concerned, except so far as is necessary to assure himself that in benefiting them he is not violating the rights, that is, the legitimate and authorised expectations, of any one else. The multiplication of happiness is, according to the utilitarian ethics, the object of virtue: the occasions on which any person (except one in a thousand) has it in his power to do this on an extended scale, in other words to be a public benefactor, are but exceptional; and on these occasions alone is he called on to consider public utility; in every other case, private utility, the interest or happiness of some few persons, is all he has to attend to.

Principis secundaris vs GHP

- El punt central d'aquest passatge és que, en general, no hem de prendre en compte GHP explícitament.
- Però també suggereix que a vegades ho hem de fer.
- Com de freqüentment? És veritat que “the occasions on which any person (except one in a thousand) has it in his power to do this on an extended scale, in other words to be a public benefactor, are but exceptional”?
- Això influeix en la qüestió de com d'exigent és el punt de vista de Mill.

Crèdits:

El cas del transplantament i altres casos presentats en aquestes diapositives prové de l'article de Walter Sinnott-Armstrong: “Consequentialism”, en la *Stanford Encyclopedia of Philosophy*.